

HET LEVEN van een Loser

een boek
vol cartoons

DE NUMMER EEN VAN
DE NEW YORK TIMES
BESTSELLERLIJST

Jeff Kinney

HET LEVEN van een Loser

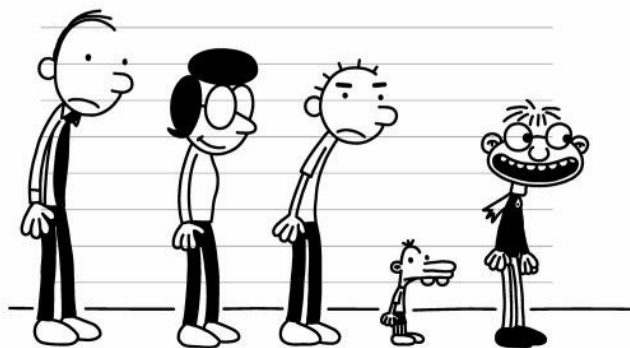
een boek
vol cartoons

DE NUMMER EEN VAN
DE NEW YORK TIMES
BESTSELLERLIJST

Jeff Kinney

'Buikpijn van het lachen' Kidsweek

HET LEVEN van een Loser

LOGBOEK VAN BRAM BOTERMANS

door Jeff Kinney

De Fontein

Boeken over Bram:
Het leven van een Loser (deel 1)
Vette pech! (deel 2)
Bekijk het maar! (deel 3)
Een hondenleven (deel 4)
Niet te doen! (deel 5)
Geen paniek! (deel 6)
Jouw leven als Loser

Schrijf je in voor de nieuwsbrief via
www.hetlevenvaneenloser.nl

www.graphic-novels.nl

Dit e-book is gebaseerd op de zestiende druk

Oorspronkelijke titel: *Diary of a Wimpy Kid*
Verschenen bij Amulet Books, een imprint van Harry N. Abrams, Inc.
Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2007 Wimpy Kid, Inc.

DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™ and the Greg Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Voor deze uitgave:
© 2009 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Hanneke Majoor
Omslagafbeelding en illustraties: Jeff Kinney - Wimpy Kid, Inc.
Omslagontwerp en grafische verzorging: Hans Gordijn

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere
manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3465 4
NUR 283, 284

VOOR MAM, PAP, RE, SCOTT EN PATRICK

SEPTEMBER

Dinsdag

Om te beginnen: dit is een LOGBOEK, geen dagboek. Ik weet dat het er wel op lijkt, maar toen mam dit ding ging kopen, heb ik haar DUIDELIJK gezegd dat er geen 'dagboek' op mocht staan.

Heel fijn. Daar zit ik op te wachten, dat de een of andere zak me betrappt met dit boek onder mijn arm en het verkeerde idee krijgt.

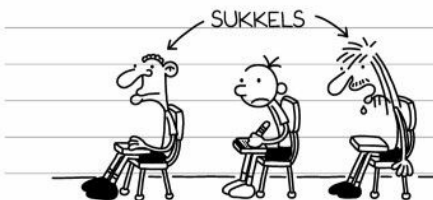
En ik wil meteen nog iets anders duidelijk maken: mam heeft dit bedacht, ik niet.

Maar als ze denkt dat ik nu mijn 'gevoelens' ga opschrijven of zoiets, dan is ze gek. Dus verwacht geen 'Lief Dagboek' zus en 'Lief Dagboek' zo.

Ik werk hier alleen maar aan mee omdat ik later, als ik rijk en beroemd ben, wel wat anders te doen heb dan de hele dag allerlei stomme vragen te beantwoorden. Dus dan is dit boek wel handig.

Zoals ik al zei: ik word later beroemd. Maar voorlopig zit ik nog opgescheept met een stelletje sukkels.

Voor alle duidelijkheid: ik vind de brugklas de allerstomste uitvinding ooit. Je hebt kinderen zoals ik, die hun groeisput nog moeten krijgen, tussen van die gorilla's die zich twee keer per dag moeten scheren.

En dan vragen ze zich af waarom pesten zo'n groot probleem is in de brugklas.

Als het aan mij lag, zou je lengte bepalen in welke klas je zit, en niet je leeftijd. Maar aan de andere kant: dan zouden kinderen als Guppie nog steeds in groep drie zitten.

Vandaag is de eerste schooldag en we zitten te wachten tot de leraar eindelijk de klassenplattegrond heeft ingevuld. Dus ik dacht: ik kan net zo goed iets in dit boek schrijven om de tijd door te komen.

Laat me je trouwens een goede raad geven: let tijdens de eerste schooldag goed op waar je gaat zitten. Je loopt het lokaal binnen en dropt je spullen op het eerste het beste tafeltje en voor je het weet zegt de leraar:

Bij dit vak zit ik dus ingeklemd tussen Chris Huisman (voor me) en Leo Jacobs (achter me).

Jasper Bril kwam laat binnen en ging bijna rechts van me zitten, maar gelukkig kon ik dat op het nippertje voorkomen.

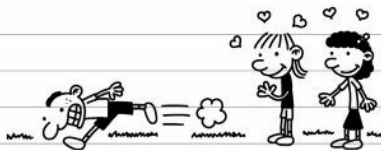

Het volgende lesuur moet ik gewoon gelijk tussen een stelletje lekkere meiden gaan zitten. Maar ja, dat zou wel bewijzen dat ik niks heb geleerd van vorig jaar.

Man, wat is er toch aan de hand met de meiden?
Op de basisschool was het heel wat makkelijker.
Daar kreeg de beste hardloper van de klas alle
meisjes.

In groep acht was dat Ronnie Ruiters.

Tegenwoordig is het heel wat ingewikkelder. Nu
gaat het om de kleren die je draagt, hoe rijk je
bent en of je een lekker kontje hebt of iets der-
gelijks. En lui als Ronnie Ruiters krabben zich op
het achterhoofd en vragen zich af wat er in gods-
naam is gebeurd.

In mijn jaar is Bas van der Vaart de populair-
ste jongen. Ik baal er echt van. Ik heb meisjes
ALTIJD leuk gevonden, terwijl jongens als Bas
pas de laatste jaren zijn bijgedraaid.

Ik weet nog hoe Bas op de basisschool was.

Ik stond altijd aan de kant van de meisjes, maar daar koop ik nu natuurlijk helemaal niks meer voor.

Zoals ik al zei, is Bas dit jaar de populairste jongen en dat betekent dat de rest moet vechten voor zijn plekje op de ranglijst.

Ik denk dat ik in het gunstigste geval op nummer 52 of 53 sta. Het goede nieuws is dat ik bijna een plek opschuif, want Karel Davids staat boven mij en die krijgt volgende week een beugel.

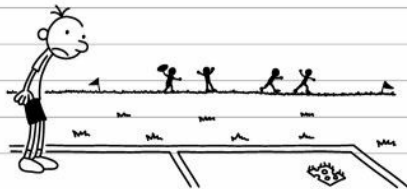

Ik probeer al dat populariteitsgedoe uit te leggen aan mijn vriend Theo (die trouwens zo ongeveer rond de 150e plaats zal bungelen), maar ik denk dat het bij hem het ene oor in en het andere oor uit gaat.

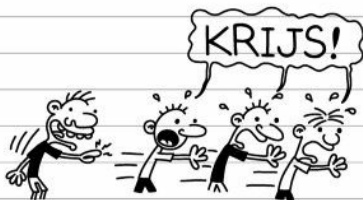
Woensdag

We hadden gym vandaag, dus toen ik buitenkwam ben ik gelijk even stiekem naar het basketbalveld geslopen om te kijken of de Kaas er nog was. En ja hoor, hij was er nog.

Die plak Kaas ligt al sinds de lente op het asfalt. Waarschijnlijk van iemands boterham gevallen of zo. Na een paar dagen begon de Kaas helemaal schimmelig en smerig te worden. Niemand wilde meer basketballen op het veld waar de Kaas lag, ook al was dat het enige veld met een ring en een net.

Maar op een dag raakte ene Danny de Vlaal de Kaas aan met zijn vinger en dat was het begin van wat we nu de KaasTik noemen. Het is zoiets als luizen. Als je de KaasTik krijgt, zit je eraan vast tot je hem aan iemand anders doorgeeft.

Je kunt jezelf alleen tegen de KaasTik beschermen door je vingers te kruisen.

Maar het is niet zo makkelijk om elk moment van de dag te onthouden dat je je vingers moet kruisen. Ik heb mijn vingers uiteindelijk met plakband aan elkaar vastgemaakt, zodat ze de hele tijd gekruist bleven. Ik heb er een zesje voor schrijven aan overgehouden, maar dat was het waard.

Eén gast, Abel van Hal heet-ie, kreeg de KaasTik in april en de rest van het jaar wilde niemand zelfs maar bij hem in de buurt komen. Deze zomer is Abel naar Limburg verhuisd en heeft de KaasTik meegenomen.

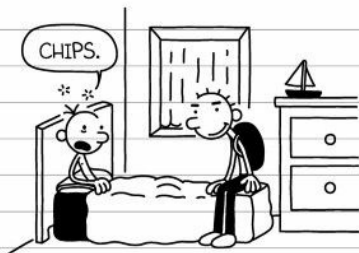
Ik hoop maar dat niemand ophieuw met de KaasTik begint, want ik heb geen zin meer in die stress.

Donderdag

Ik kan er maar niet aan wennen dat de zomer voorbij is en dat ik elke ochtend op moet staan om naar school te gaan.

Dankzij mijn oudere broer Rick begon mijn zomer niet echt geweldig.

Een van de eerste vakantiedagen maakte hij me midden in de nacht wakker. Hij zei dat ik de hele zomer had geslapen, maar dat ik gelukkig net op tijd wakker was geworden voor de eerste schooldag.

Je vindt me vast een sukkel omdat ik daar intrapte, maar Rick was in zijn schoolkleden en had mijn wekker vooruit gezet om me wijs te maken dat het ochtend was. Bovendien had hij de gordijnen dichtgetrokken, zodat ik niet kon zien dat het buiten nog donker was.

Eenmaal wakker kleepte ik me gewoon aan en ging naar beneden om mijn ontbijt te maken, zoals ik elke ochtend doe voor ik naar school ga.

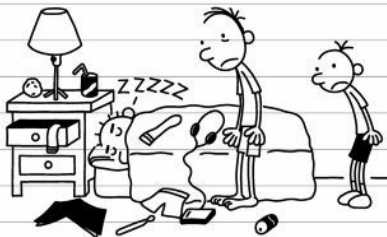
Ik denk dat ik wel behoorlijk wat lawaai maakte, want ineens stond pap in de keuken tegen me te schreeuwen omdat ik cornflakes zat te eten om drie uur 's nachts.

Het duurde even voor ik doorhad wat er in vredesnaam aan de hand was.

Toen het kwartje was gevallen, legde ik pap uit dat Rick een grap met me had uitgehaald en dat er dus tegen HEM geschreeuwd moest worden. Pap liep naar de kelder om Rick ervan langs te geven en ik ging erachteraan. Rick zou wel flink op zijn donder krijgen! Ik kon niet wachten.

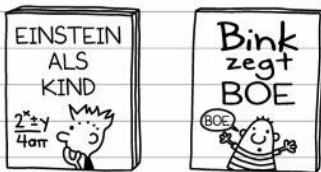
Maar Rick had zijn sporen goed uitgewist en tot op de dag van vandaag denkt pap dat er bij mij een draadje loszit of zo.

Vrijdag

We werden vandaag op school ingedeeld in leesgroepen.

Ze vertellen je niet gewoon of je in de Gevorderde groep zit of bij de Simpele groep, maar dat zie je in één oogopslag aan de kaft van de boeken die ze uitdelen.

Ik was wel teleurgesteld toen bleek dat ik in de Gevorderde groep zit, want dat betekent gewoon een heleboel extra werk.

Toen ze gingen selecteren, heb ik enorm mijn best gedaan om in de Simpele groep te komen.

Mam is wel heel dik met de rector, dus ik wed dat zij er persoonlijk voor heeft gezorgd dat ik toch in de Gevorderde groep zit.

Mam zegt altijd dat ik slim genoeg ben, maar dat ik mijn 'best' niet doe.

Maar als ik iets van Rick heb geleerd, dan is het dit: zorg ervoor dat mensen heel lage verwachtingen van je hebben. Dan zijn ze al blij met bijna niets.

Eigenlijk ben ik wel blij dat mijn plan om in de Simpele groep te komen is mislukt.

Ik zag een paar 'Bink zegt Boe'-kinderen hun boek ondersteboven houden en ik denk niet dat ze een grapje maakten.

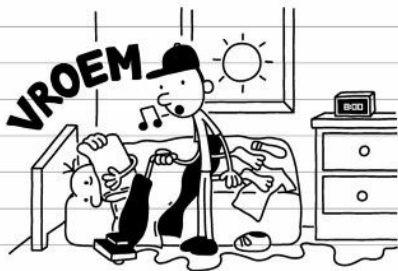
Zaterdag

Nou, de eerste schoolweek is eindelijk voorbij, dus ik heb vandaag uitgeslapen.

De meeste kinderen worden op zaterdag vroeg wakker om tekenfilms te kijken of zo, maar ik niet. De enige reden dat ik überhaupt opsta in het weekend is dat ik uiteindelijk die vieze smaak in mijn mond kwijt wil.

Helaas staat pap altijd om zes uur op, WELKE dag het ook is, en hij houdt er niet echt rekening mee dat ik probeer om als een normaal mens van mijn zaterdag te genieten.

Ik had vandaag niks te doen, dus ging ik maar naar Theo.

Technisch gezien is Theo mijn beste vriend, maar dat gaat absoluut veranderen.

Ik probeer hem al sinds de eerste schooldag te ontwijken, want toen deed hij iets heel irritants.

Aan het eind van de dag haalden we onze spullen uit onze kluisjes en toen kwam Theo naar me toe en zei:

Ik heb Theo al minstens een miljard keer verteld dat je in de brugklas 'hangen' zegt en geen 'spelen'. Maar hoe vaak ik hem ook een okkernoot geef, hij is het de volgende keer toch weer vergeten.

Ik probeer echt op mijn imago te letten sinds ik in de brugklas zit. Dat Theo om me heen hangt, maakt het er niet makkelijker op.

Ik heb Theo een paar jaar geleden leren kennen toen hij bij mij in de buurt kwam wonen.

Zijn moeder gaf hem een boek met de titel 'Hoe maak je vrienden in een nieuwe plaats' en hij kwam al die domme trucjes op mij uitproberen.

Ik had eigenlijk wel met hem te doen en daarom heb ik hem maar onder mijn hoede genomen.

Hij is goed gezelschap, vooral omdat ik hem alle kunstjes kan flikken die Rick met MIJ uithaalt.

HET IS EEN TEKEN VAN 'LAGE INTELLIGENTIE' ALS JE HAND GROTER IS DAN JE GEZICHT. WIST JE DAT?

ECHT?

HA,
IK HEB JE!

KLETS!

MAAR HEB IK
EEN 'LAGE
INTELLIGENTIE'?

HM, LAAT
ME NOG EENS
KIJKEN.

Maandag

Vleet je nog dat ik vertelde dat ik allemaal geintjes uithaal met Theo? Nou, ik heb een klein broertje dat Max heet en ik zou er NOOIT mee wegkomen als ik die trucs bij hem uitprobeerde.

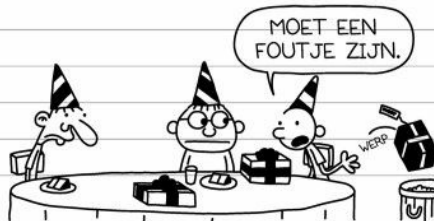
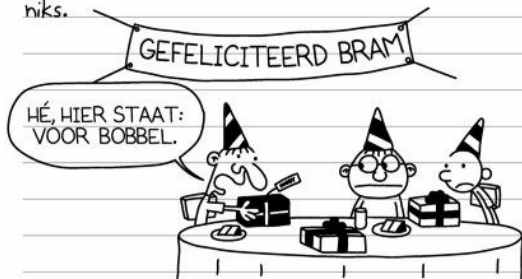
Pap en mam beschermen Max alsof-ie een prins is of iets dergelijks. En hij komt nooit in de problemen, zelfs niet als hij dat echt wel verdient.

Gisteren tekende Max een zelfportret op mijn slaapkamerdeur met watervaste stift. Ik dacht dat pap en mam hem enorm op zijn donder zouden geven, maar dat had ik verkeerd gezien. Zoals gewoonlijk.

Maar wat ik nog het irritantste aan Max vind, is de bijnaam die hij me geeft. Toen hij nog een baby was, kon hij 'broer' niet uitspreken en daarom noemde hij me Bobbel. En zo noemt hij me NOG STEEDS, ook al zeg ik iedere keer tegen pap en mam dat ze moeten zorgen dat-ie daarmee ophoudt.

Gelukkig heeft nog niet een van mijn vrienden het ontdekt. Maar geloof me, dat scheelde soms bijna niks.

Van mam moet ik Max 's ochtends helpen. Nadat ik zijn ontbijt heb klaargemaakt, neemt Max zijn bakje cornflakes mee naar de woonkamer en gaat op zijn plastic potje zitten.

Als het tijd is om naar het kinderdagverblijf te gaan, staat hij op en dumpt wat hij niet heeft opgegeten zo in het potje.

Mam is altijd boos omdat ik mijn ontbijt niet opeet. Maar als zij elke ochtend cornflakes uit een plastic potje moest schrapen, zou ze ook geen trek meer hebben.

Dinsdag

Ik weet niet of ik dit al eerder heb verteld, maar ik ben SUPERGOED in videospelletjes. Ik wed dat ik iedereen in mijn klas één op één kan verslaan.

Helaas waardeert pap mijn vaardigheid niet bepaald. Hij loopt altijd tegen me te zeuren over 'eropuit gaan' en 'actief bezig zijn'.

Vanavond moest ik ook weer zo nodig naar buiten van hem. Ik probeerde hem uit te leggen dat je met videospelletjes ook kunt voetballen en tennissen, maar dan zonder dat je er helemaal verhit en bezweet van raakt.

Maar pap zag er de logica niet van in. Zoals gewoonlijk.

Pap is eigenlijk behoorlijk slim, maar ik twijfel wel eens aan zijn gezond verstand.

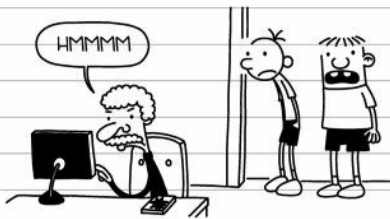
Ik weet zeker dat pap mijn spelcomputer zou ontmantelen als hij kon ontdekken hoe dat moest. Maar gelukkig hebben de lui die die dingen maken ervoor gezorgd dat ze 'ouderproof' zijn.

Iedere keer dat pap me het huis uit schopt om iets sportiefs te gaan doen, ga ik gewoon naar Theo om daar mijn games te spelen.

Helaas kan ik bij Theo alleen Formule 1-spelletjes doen en zo.

Want iedere keer dat ik een spel meeneem naar Theo, checkt zijn vader het op zo'n ouderwebsite. En als er ook maar een BEETJE vechten of geweld in zit, mogen we het niet spelen.

Ik word het wel zat om Formula One met Theo te spelen, want hij is geen echte gamer. Om Theo te verslaan hoef je alleen je wagen maar een idiote naam te geven.

Als je zijn wagen dan inhooft, valt hij om van het lachen.

Hoe dan ook, toen ik vandaag lang genoeg de vloer had aangeveegd met Theo, ging ik maar eens richting huis. Ik rende een paar keer onder de sproeier van de bureu door om er bezweet uit te zien, en dat was genoeg om pap voor de gek te houden.

Maar mijn list werkte averechts, want toen mam me zag moest ik meteen naar boven en onder de douche.

Woensdag

Ik denk dat pap gisteren heel tevreden met zichzelf was omdat hij me naar buiten had gestuurd, want vandaag deed hij het weer.

Het wordt zo langzamerhand wel heel irritant dat ik iedere keer naar Theo moet als ik een videospelletje wil spelen. Halverwege mijn huis en dat van Theo woont een heel raar joch. Hij heet Sproet en hij hangt altijd in zijn voortuin rond, dus je kunt hem bijna niet ontlopen.

Sproet zit met gym bij mij in de klas en hij heeft een hele zelfverzonnen taal. Als hij bijvoorbeeld naar de wc moet, zegt-ie:

De leerlingen snappen Sproet nu wel, maar ik denk dat de leraren hem nog niet echt doorhebben.

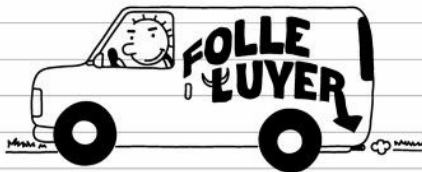

Ik zou vandaag waarschijnlijk toch wel naar Theo zijn gegaan, want mijn broer Rick repeteerde met zijn band in de kelder.

Ricks band is ECHT slecht, dus ik kan niet thuisblijven als ze een repetitie hebben.

Zijn band heet 'Volle luier', alleen staat het als Folle Luyer op de zijkant van hun busje.

Je denkt misschien dat hij het zo gespeld heeft omdat hij dat cool vond, maar ik wed dat Rick heel verbaasd zou zijn als je hem vertelde hoe je 'Volle luier' echt spelt.

Pap was er tegen dat Rick een band begon, maar mam was er helemaal voor.

Zij heeft Rick ook zijn eerste drumstel gegeven.

Ik denk dat mam de illusie heeft dat we allemaal een instrument gaan spelen en dat we dan een van die familiebandjes worden die je altijd op tv ziet.

Pap haat heavy metal, en dat is de muziek die Rick met zijn band maakt. Ik denk niet dat het mam iets kan schelen wat Rick speelt of waar-ie naar luistert, want voor haar is alle muziek hetzelfde. Vandaag was Rick in de woonkamer naar een van zijn cd's aan het luisteren, en toen kwam mam binnen en begon te dansen.

Rick vond dat helemaal niks, dus hij reed naar de winkel en kwam een kwartier later terug met een koptelefoon. Probleem opgelost.

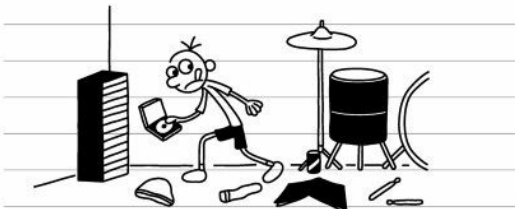
Donderdag

Gisteren had Rick een nieuwe heavy metal-cd gekocht en er zat zo'n sticker op met 'Waarschuwing voor Ouders'.

Ik heb nog nooit naar een cd met zo'n waarschuwingssticker kunnen luisteren, want pap en mam laten me er nooit een kopen in het winkelcentrum. Dus ik bedacht dat ik alleen de kans zou hebben om Ricks cd te horen als ik hem het huis uit kon smokkelen.

Toen Rick vanochtend weg was, belde ik Theo en zei dat hij zijn discman mee naar school moest nemen.

Daarna ging ik naar Ricks kamer en pakte de cd uit het rek.

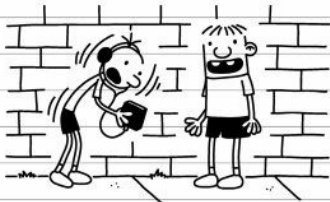

Omdat je eigenlijk geen discman of mp3 mee naar school mag nemen, moesten we wachten tot na de lunch, als we naar buiten mogen. Zo gauw we de kans kregen, slopen ik en Theo naar de achterkant van de school en deden Ricks cd in de discman.

Maar Theo was vergeten om batterijen in zijn discman te doen, dus het was totaal waardeloos.

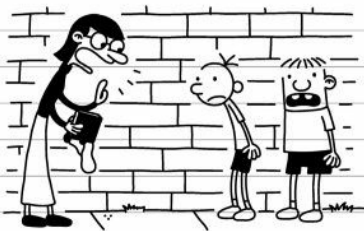
Toen kreeg ik ineens een geweldig idee voor een wedstrijdje: je moest de koptelefoon opdoen en dan proberen hem af te schudden zonder je handen te gebruiken.

Wie de koptelefoon het snelst had afgeschud, was de winnaar.

Ik had het record met zevenenhalve seconde, maar ik denk dat ik die keer ook een paar vullingen heb losgeschud.

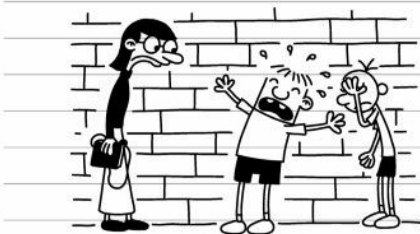
We zaten midden in de wedstrijd toen mevrouw Van der Steen de hoek om kwam en ons op heterdaad betrapte. Ze pakte de discman af en begon ons uit te kaffen.

Maar ik denk dat ze niet goed begreep wat we daar eigenlijk aan het doen waren. Ze zei dat rock-'n-roll 'slecht' was en dat het onze hersenen zou aantasten.

Ik wilde haar zeggen dat er niet eens batterijen in de discman zaten, maar ik zag dat ze niet onderbroken wilde worden. Dus wachtte ik tot ze klaar was en zei toen: 'Ja mevrouw.'

Maar net toen mevrouw Van der Steen ons wilde laten gaan, begon Theo te jammeren dat hij niet wilde dat rock-'n-roll zijn 'hersenen' zou aantasten.

Eerlijk waar, soms weet ik het gewoon niet meer met die jongen.

Vrijdag

Nu heb ik het echt verpest.

Gisteravond, toen iedereen in bed lag, ben ik naar beneden geslopen om op de stereo in de woonkamer naar de cd van Rick te luisteren.

Ik deed de nieuwe koptelefoon op en zette het geluid ECHT hard. Toen drukte ik op 'play'.

Laat me eerst even zeggen dat ik helemaal begrijp waarom er een waarschuwingssticker op die cd is geplakt.

Maar ik kreeg niet meer dan dertig seconden van het eerste liedje te horen voor ik werd gestoord.

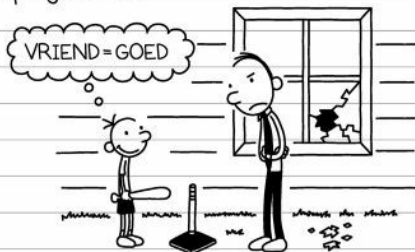
Wat bleek? Ik had de koptelefoon niet ingeplugd,
dus de muziek kwam door de LUIDSPREKERS en
niet door de koptelefoon.

Pap duwde me naar mijn kamer, deed de deur achter zich dicht en zei:

Altijd als pap op die manier 'vriend' zegt, weet je dat je in de problemen zit. De eerste keer dat pap zo 'vriend' tegen mij zei, snapte ik helemaal niet dat hij het sarcastisch bedoelde. Dus ik was niet op mijn hoede.

Die fout maak ik nu niet meer.

Vanavond stond pap een minuut of tien tegen me te schreeuwen en bedacht toen blijkbaar dat hij liever in bed lag dan in zijn ondergoed bij mij in de kamer te staan. Hij zei dat ik twee weken lang geen videospelletjes mocht spelen, wat ik wel ongeveer had verwacht. Ik denk dat ik blij mag zijn dat dat alles was.

Wat goed is van pap: als hij boos wordt, koelt hij ook heel snel weer af. En dan is het voorbij.

Als je iets stoms uithaalt met pap in de buurt,
gooit hij meestal naar je wat hij net in zijn han-
den heeft.

GOED MOMENT OM IETS STOMS UIT TE HALEN:

SLECHT MOMENT OM IETS STOMS UIT TE HALEN:

Mam heeft een HEEL andere stijl als het op
straffen aankomt. Als je iets verpest en mam
komt erachter, gaat ze eerst een paar dagen
nadenken over welke straf je moet krijgen.

En terwijl je daarop wacht, doe je allemaal aardige dingen in de hoop dat je straf dan lichter uitvalt.

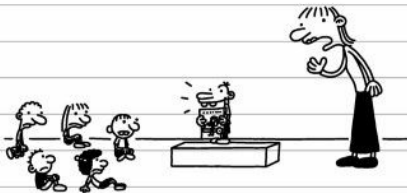
Maar dan, na een paar dagen, net als je ZELF begint te vergeten dat je in de problemen zit, deelt ze de klap uit.

Maandag

Dat spelletjesverbod valt me heel wat zwaarder dan ik dacht. Maar gelukkig ben ik niet de enige in het gezin die in moeilijkheden zit.

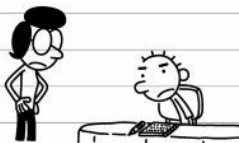
Rick heeft het op dit moment ook met mam aan de stok. Max heeft één van Ricks heavy metal-blaadjes te pakken gekregen met een foto erin van een vrouw in bikini, liggend op de motorkap van een auto. En Max heeft het meegenomen naar het kinderdagverblijf om het in de kring te laten zien.

Ik denk niet dat mam erg blij was met dat telefoontje.

Ik heb het blaadje zelf ook gezien en het was echt niks om je druk over te maken. Maar mam wil dat soort dingen niet in huis hebben.

Voor straf moest Rick allemaal vragen beantwoorden die mam voor hem had opgeschreven.

Ben je een beter mens geworden
omdat je dit tijdschrift in je
bezit hebt?

Nee.

Ben je er op school populairder
door geworden?

Nee.

Hoe denk je nu over het feit
dat je zo'n soort tijdschrift in
je bezit hebt gehad?

Ik schaam me.

Heb je vrouwen nog iets te
zeggen over het feit dat je dit
aanstootgevende tijdschrift in je
bezit hebt gehad?

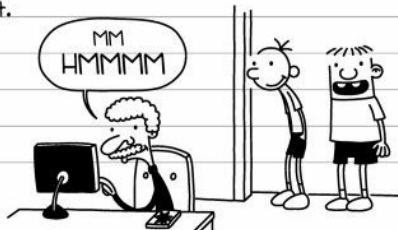
Vrouwen, het spijt me.

Woensdag

Ik mag nog steeds geen videospelletjes doen, dus speelt Max op mijn spelcomputer. Mam heeft een heleboel leerzame videospelletjes gekocht en het is een marteling om Max te zien spelen.

Ik heb nu wel uitgevogeld hoe ik mijn spelletjes langs de vader van Theo kan smokkelen. Ik hoef alleen maar een van mijn eigen schijfjes in het hoesje van 'Het alfabet ontdekken' te stoppen. Meer niet.

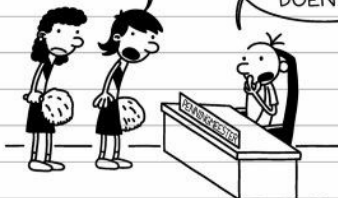

Donderdag

Ze hebben vandaag op school aangekondigd dat er verkiezingen voor de leerlingenraad aan komen. Om eerlijk te zijn: de leerlingenraad heeft me nooit een bal geïnteresseerd. Maar nu ik erover nadacht, zag ik ineens dat mijn positie op school **TOTAAL** zou veranderen als ze mij tot penningmeester zouden kiezen.

WIJ CHEERLEADERS ZIJN
HET ZAT OM NAAR WED-
STRIJDEN TE RIJDEN IN
DEZELFDE BUS ALS DE NERDS
VAN DE SCHOOLBAND!

HMM, EENS
KIJKEN WAT
IK VOOR
JULLIE KAN
DOEN...

En nog beter...

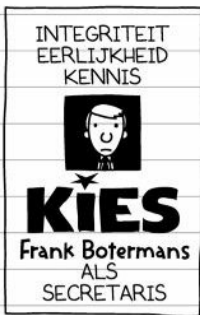
Niemand denkt er ooit aan om zich verkiesbaar te stellen als penningmeester. Iedereen wil de dure baantjes, zoals voorzitter of vicevoorzitter. Dus als ik me morgen inschrijf, ligt dat baantje zo ongeveer voor het oprapen.

Vrijdag

Vandaag heb ik mijn naam op de lijst gezet, maar helaas wil ene Martin Kruier ook penningmeester worden en hij is heel goed in wiskunde. Misschien is dit niet zo makkelijk als ik dacht.

Ik heb pap verteld dat ik me verkiesbaar stelde voor de ledenraad en hij raakte helemaal van de kook. Het bleek dat hij op mijn leeftijd hetzelfde heeft gedaan, en dat hij nog heeft gewonnen ook.

Pap spitte een paar dozen in de kelder door en vond toen een van zijn campagneposters.

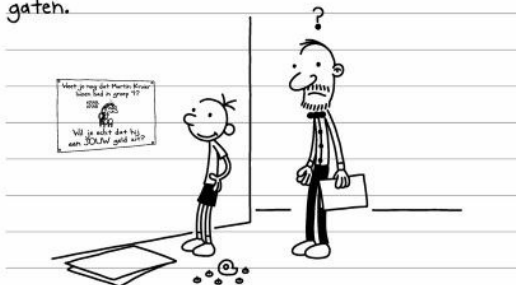
Ik vond dat posteridee heel slim en ik vroeg pap of hij me even naar de winkel wilde brengen om spullen in te slaan. Ik kocht stapels karton en watervaste stiften en was de rest van de avond bezig met mijn campagneposters, dus laten we hopen dat ze werken.

Maandag

Ik heb mijn posters vandaag mee naar school
genomen en ik moet zeggen dat ze er goed uitzien.

Ik hing mijn posters meteen op, maar na drie minuten kreeg conrector De Koning ze in de gaten.

Meneer De Koning zei dat je geen 'verzinsels' over de andere kandidaten op mocht schrijven. Dus vertelde ik hem dat het verhaal over de hoofdruis echt waar was, en dat de school toen bijna gesloten moest worden.

Maar hij haalde al mijn posters toch weg. Dus vandaag liep Martin Kruijer rond en deelde lolly's uit om stemmen te kopen terwijl mijn posters onder in de prullenmand van meneer De Koning lagen. Dat was dan het einde van mijn politieke carrière.

OKTOBER

Maandag

Nou, het is eindelijk oktober: nog maar dertig dagen tot Halloween. Halloween is mijn FAVORIETE feestdag, al zegt mam dat ik te oud ben om nog langs de deuren te gaan voor snoep.

Halloween is ook de favoriete feestdag van pap, maar dat heeft een heel andere reden. Die avond, als alle andere ouders snoep uitdelen, verstopt pap zich in de struiken met een grote vuilnisbak vol water.

En als er een paar tieners langs ons tuinpad lopen, gooit hij ze kletsnat.

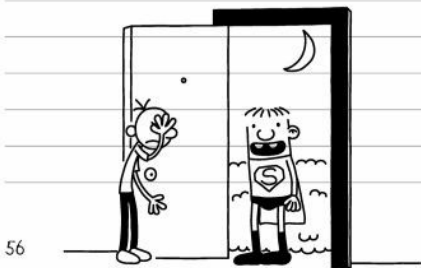

Ik weet niet of pap echt doorheeft waar Halloween over gaat. Maar ik ben niet van plan om zijn lol te bederven.

Vandaag was de opening van het spookhuis op het Nieuwland Lyceum en ik kreeg mam zover dat ze Theo en mij erheen bracht.

Theo kwam bij me aan in zijn Halloweenpak van vorig jaar. Toen ik hem opbelde, had ik hem gezegd dat hij zijn gewone kleren aan moest doen, maar hij had natuurlijk niet geluisterd.

Ik probeerde me maar niet te veel te ergeren.
Ik ben nog nooit naar het Nieuwland Spookhuis
geweest en ik ging dat niet laten verpesten door
Theo. Rick heeft me er alles over verteld en ik
kijk hier al drie jaar naar uit.

Hoe dan ook, toen we bij de ingang kwamen,
begon ik toch te twijfelen of we wel naar binnen
moesten gaan.

Maar mam wilde het blijkbaar snel achter de rug
hebben en duwde ons verder. Eenmaal binnen volg-
de de ene schrik op de andere. Je werd bespron-
gen door vampieren en er waren mensen zonder
hoofd en nog veel meer enge toestanden.

Maar het ergste was het stuk dat de Ketting-
zaagsteeg heette. Daar liep een enorme kerel met
een hockeymasker op en hij had een ECHTE ket-
tingzaag. Rick had wel gezegd dat het zaagblad
van rubber was, maar ik durfde het er niet op te
wagen.

Net toen die kettingzaagvent ons bijna te pakken
had, sprong mam ertussen.

De kettingzaagvent moest ons de uitgang wijzen en dat was dan meteen het eind van onze spookhuiservaring. Het was natuurlijk wel gênant wat mam deed, maar voor deze keer zal ik het door de vingers zien.

Zaterdag

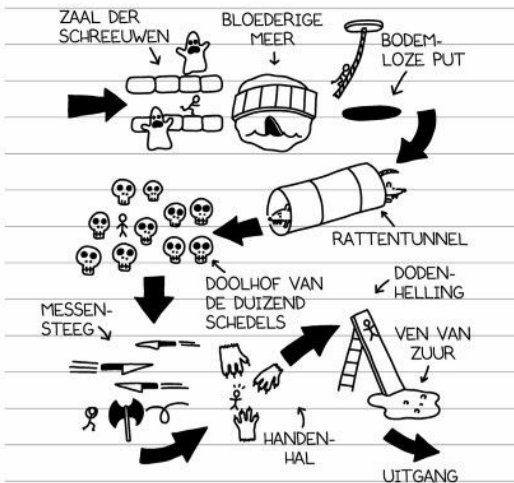
Het Nieuwland Spookhuis zette me wel aan het denken. Die lui vroegen vijf euro de man en er stond een rij rond de halve school.

Ik besloot om mijn eigen spookhuis te bouwen. Ik moest Theo er nota bene bijhalen, omdat ik van mam onze benedenverdieping niet in een spookhuis mocht veranderen.

Ik wist dat Theo's vader het ook niet geweldig zou vinden, dus besloten we om het spookhuis in zijn kelder te bouwen en gewoon niks tegen zijn ouders te zeggen.

Ik en Theo waren het grootste gedeelte van de dag bezig met het verzinnen van een geweldig plan voor ons spookhuis.

Dit was ons uiteindelijke plan:

Ik wil niet opscheppen, maar wat wij hadden bedacht, was VEEL beter dan het Nieuwland Spookhuis.

We begrepen dat we hier natuurlijk ook reclame voor moesten maken, dus haalden we wat papier en maakten een stapeltje flyers.

Ik geef toe: we gaven een mooie draai aan de
waarheid. Maar we moesten er wel voor zorgen dat
er echt mensen zouden komen.

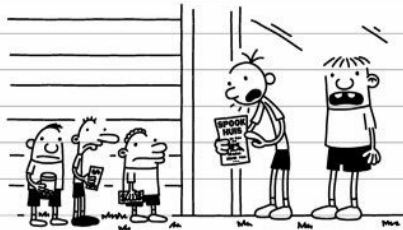
Tegen de tijd dat we alle posters in de buurt had-
den opgehangen en terugkwamen in de kelder van
Theo, was het al 14.30 uur en we waren nog niet
eens met de bouw van het spookhuis begonnen.

Dus moesten we ons eerste plan een beetje aanpas-
sen.

Om 15.00 uur keken we of er al iemand was komen opdagen. En ja hoor, er stonden zo'n twintig kinderen voor Theo's kelder in de rij.

Ik weet dat op de posters stond dat de toegang 50 cent was. Maar ik zag dat we hier de kans hadden om een flinke slag te maken.

Dus vertelde ik de kinderen dat een kaartje 2 euro kostte: dat van die 50 cent, dat was een tyfefoutje.

Sam Schut was de eerste die 2 euro ophoestte. We lieten hem binnen in de Zaal der Schreeuwen en Ik en Theo namen onze posities in.

De Zaal der Schreeuwen was eigenlijk gewoon een bed, met Theo en mij ieder aan een kant.

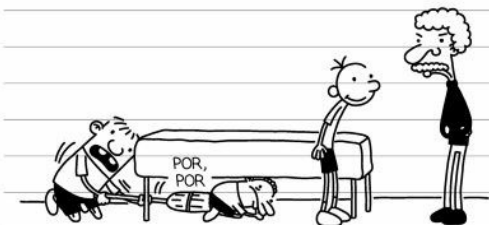

Ik denk dat we de Zaal der Schreeuwen een beetje te eng hadden gemaakt, want halverwege krulde Sam zich helemaal op. We probeerden hem onder het bed uit te laten kruipen, maar hij verroerde geen vin meer.

Ik dacht aan al het geld dat we misliepen omdat dit ventje de Zaal der Schreeuwen blokkeerde en ik wist dat we hem daar snel weg moesten krijgen.

Uiteindelijk kwam Theo's vader naar beneden. Eerst was ik blij om hem te zien. Ik dacht dat hij zou helpen om Sam onder het bed vandaan te slepen, zodat we verder konden met ons spookhuis.

Maar de vader van Theo was helemaal niet in een behulpzame bui.

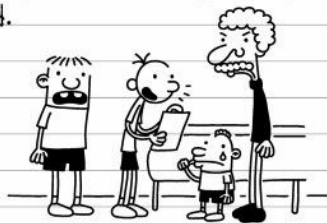

Theo's vader wilde weten wat we aan het doen waren en waarom Sam Schut opgekruld onder het bed lag.

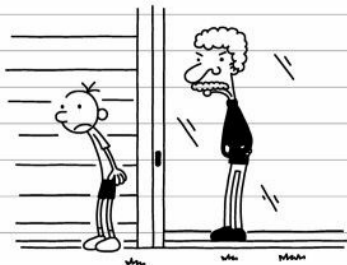
Ik vertelde hem dat de kelder een spookhuis was en dat Sam Schut ons hier zelfs voor BETAALD had. Maar Theo's vader geloofde ons niet.

Ik moet toegeven dat het er ook niet echt als een spookhuis uitzag. We hadden eigenlijk alleen maar tijd gehad voor de Zaal der Schreeuwen en het Bloederige Meer, en dat was gewoon Theo's oude peuterbadje met een halve fles ketchup erin.

Ik liet de vader van Theo ons oorspronkelijke plan zien om te bewijzen dat we hier een serieuze onderneming runnen, maar hij was nog steeds niet overtuigd.

En om een lang verhaal kort te maken: dat was het einde van ons spookhuis.

Het goede nieuws: omdat Theo's vader ons niet geloofde, hoefden we Sam niks terug te betalen. Dus we hebben in elk geval 2 euro gescoord.

Zondag

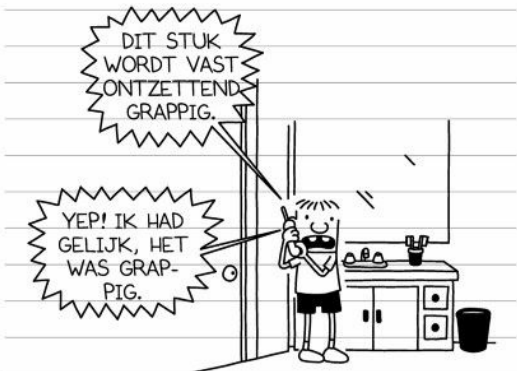
Theo heeft huisarrest gekregen voor die hele spookhuisellende gisteren. Hij mag een week geen tv kijken EN ik mag in die tijd ook niet langskomen.

Dat laatste is niet echt eerlijk, want daarmee word ik ook gestraft en ik heb helemaal niks gedaan. En waar moet ik mijn videospelletjes nu spelen?

Ik vond het toch wel sneu voor Theo, dus vanavond probeerde ik het een beetje goed te maken. Ik zette zijn favoriete tv-programma aan en ik deed doorlopend verslag, zodat hij het toch mee kon beleven.

Ik deed mijn best om bij te houden wat er op het scherm gebeurde, maar om eerlijk te zijn vraag ik me af wat Theo er nou helemaal van meekreeg.

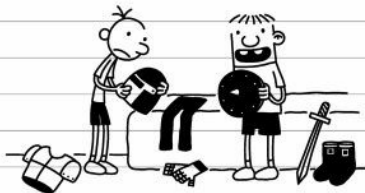

Dinsdag

Nou, Theo's huisarrest zit er eindelijk op, net op tijd voor Halloween. Ik ging naar hem toe om zijn outfit te bekijken en ik moet toegeven, ik ben best jaloezie.

Zijn moeder heeft een ridderpak voor hem gekocht dat VEEL toffer is dan zijn kostuum van vorig jaar.

Het was een complete outfit, met een helm en een schild en een echt zwaard en ALLES.

Ik heb nog nooit verkleedkleden uit de winkel gehad. Ik heb ook nog geen flauw idee hoe ik morgen zal gaan, dus ik zal wel weer op het laatste moment iets bij elkaar rapen. Misschien dat ik de wc-papieren mummie maar weer nieuw leven inblaas.

Maar ik geloof dat het morgen zou gaan regenen, dus dat is misschien toch niet zo'n slim idee.

De laatste paar jaar hebben de volwassenen hier in de buurt steeds meer commentaar op mijn kostuums en ik begin te denken dat het echt invloed heeft op de hoeveelheid snoep die ik binnenhaal.

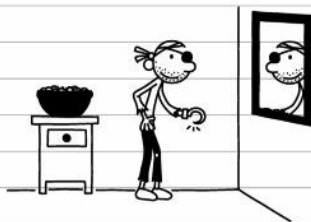
Maar ik heb geen tijd om een goed kostuum te maken, want het is mijn taak om te bedenken welke route ik en Theo morgenavond het beste kunnen nemen.

Dit jaar heb ik een plan bedacht dat ons minstens twee keer zoveel snoep gaat opleveren als vorig jaar.

Halloween

Een uur voor we zouden gaan, had ik nog steeds geen kostuum en ik dacht er echt over om dan maar twee jaar achter elkaar als cowboy te gaan.

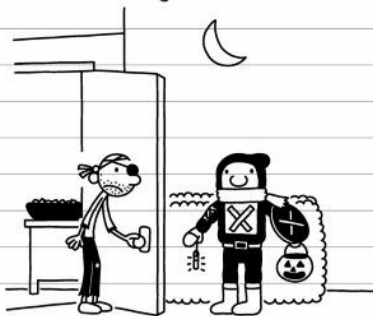
En toen klopte mam op mijn deur en gaf me een piratenkostuum, met een ooglapje en een haak en alles.

Theo was er om 18.30 uur, in zijn ridderpak. Maar het zag er TOTAAL anders uit dan gisteren.

Zijn moeder had voor de veiligheid van alles veranderd en daarom kon je niet eens meer zien wat hij nou eigenlijk voor moest stellen.

Ze had aan de voorkant een groot gat in de helm geknipt zodat hij beter kon kijken en ze had overal reflecterende tape opgeplakt. Hij moest ook zijn winterjas onder zijn pak aan en hij had geen zwaard meer, maar een glowstick.

Ik pakte mijn kussensloop en we wilden net de deur uitgaan toen mam ons tegenhield.

Man, ik had moeten weten dat er een luchtje aan zat toen ik dat kostuum kreeg.

Ik zei mam dat we Max ABSOLUUT niet mee gingen nemen omdat we in drie uur tijd 152 huizen langs moesten. En we gingen ook nog naar de Slangenweg en daar is het veel te gevaarlijk voor zo'n klein kind als Max.

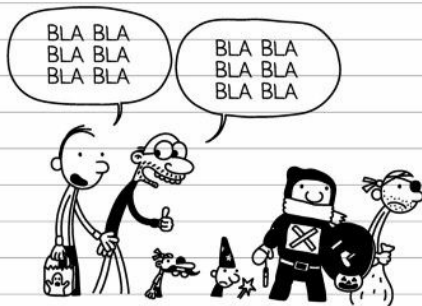
Dat laatste had ik nooit moeten zeggen, want voor ik het wist zei mam tegen pap dat hij met ons mee moest om ervoor te zorgen dat we geen stap buiten onze eigen buurt zouden zetten. Pap probeerde zich eronderuit te wurmen, maar als mam iets in haar hoofd heeft, kun je er niks meer aan veranderen.

We waren het tuinpad nog niet af, of we liepen
buurman Michelsen tegen het lijf, met zijn zoontje
Jeroen. Dus DIE liepen ook nog met ons mee.

Max en Jeroen wilden niet aanbellen bij huizen met
griezelige versieringen, dus we moesten zo'n beetje
alle huizen in onze straat overslaan.

Pap en meneer Michelsen begonnen over voetbal
of zoiets te praten en iedere keer als een van de
twee iets duidelijk wilde maken, gingen ze stilstaan.

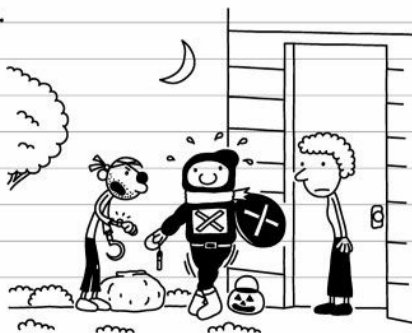
Dus we deden ongeveer elke twintig minuten één
huis.

Na een paar uur namen pap en meneer Michelsen de kleintjes mee naar huis.

Blij toe, nou konden ik en Theo aan de slag. Mijn kussensloop was nog bijna leeg, dus ik wilde zoveel mogelijk tijd inhalen.

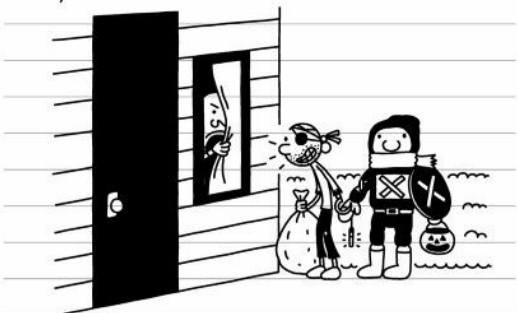
Een poosje later zei Theo dat hij 'pipi' moest doen. Ik liet hem nog drie kwartier doorlopen, maar tegen de tijd dat we bij oma's huis kwamen, was het duidelijk dat het fout af zou lopen als hij niet even naar de wc mocht.

Dus ik zei tegen Theo dat ik aan zijn snoep zou beginnen als hij niet binnen een minuut weer buiten was.

Daarna gingen we weer op pad. Maar het was al 22.30 uur, en ik denk dat de meeste grote mensen dan vinden dat Halloween voorbij is.

Je kunt dat ook wel zien, want dan komen ze in hun pyjama naar de deur en kijken je heel vuil aan.

We besloten naar huis te gaan. We hadden nog een boel tijd ingehaald nadat pap en Max waren weggegaan, dus ik was best tevreden met de hoeveelheid snoep die we hadden gescoord.

Toen we halverwege waren, kwam er een auto de hoek om scheuren met een stelletje zesdeklassers erin.

Eentje had een brandblusser vast en toen ze langs ons reden, opende hij het vuur.

Ik moet zeggen dat Theo het heel goed deed, want hij hield zo'n 95% van het water tegen met zijn schild. Anders was al ons snoep doorweekt geweest.

Toen de auto wegreed, riep ik iets waar ik twee seconden later al spijt van had.

De vent achter het stuur stond vol op de rem en draaide zijn auto om. Ik en Theo begonnen te rennen, maar die lui zaten vlak achter ons.

De enige veilige plek die ik kon bedenken was oma's huis, dus we staken af door een paar achtertuinen om er te komen. Oma sliep al, maar ik wist dat er onder de mat bij de voordeur een sleutel lag.

Eenmaal binnen keek ik uit het raam om te zien of die lui ons gevolgd waren. En ja hoor, daar stonden ze. Ik probeerde ze met een list weg te krijgen, maar ze bleven gewoon staan.

Na een tijdje begrepen we dat die gasten gewoon op ons bleven wachten, dus besloten we om dan maar een nachtje bij oma te blijven pitten. Toen werden we overmoedig en begonnen apengeluiden tegen ze te maken en hoem maar op.

Nou ja, ik maakte apengeluiden. Theo deed meer een uil na, maar dat kwam wel zo'n beetje op hetzelfde neer.

Ik belde mam om te zeggen dat we bij oma bleven pitten. Maar mam klonk woedend aan de telefoon.

Ze zei dat het een doordeweekse avond was en dat we onmiddellijk, dadelijk en direct naar huis moesten komen. Dat betekende dus dat we het op een lopen moesten zetten.

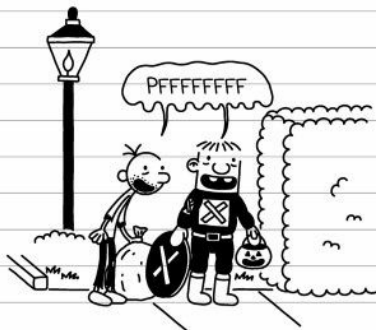
Ik keek uit het raam en deze keer zag ik geen auto. Maar ik wist dat die gasten zich ergens hadden verstopt. Ze probeerden ons gewoon naar buiten te lokken.

Dus slopen we de achterdeur uit, sprongen over de schutting en renden helemaal naar de Slangenstraat. Ik dacht dat we daar een goeie kans maakten omdat er geen straatlantaarns zijn.

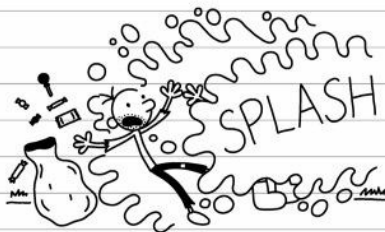
De Slangenstraat is al eng genoeg zonder dat je achtervolgd wordt door een auto vol zesdeklassers. Elke keer dat er een auto aankwam, doken we in de struiken. We deden er zeker een halfuur over om honderd meter verder te komen.

Maar geloof het of niet, we kwamen helemaal thuis zonder dat we gepakt werden. We waren al die tijd volledig op onze hoede en pas toen we bij mijn tuinpad waren, durfden we opgelucht adem te halen.

Maar op dat moment klonk er een luide schreeuw en zagen we een muur van water op ons af komen.

Man, ik was pap helemaal vergeten, en daar hebben we duur voor betaald.

Toen ik en Theo binnen waren, legden we al ons snoep op de keukentafel.

We konden niet meer redden dan een paar verpakte pepermuntjes en de tandenborstels die dokter Vesting ons had gegeven.

Ik denk dat ik volgend jaar maar thuisblijf met Halloween en een paar lange vingers jat die mam in een doos op de koelkast bewaart.

NOVEMBER

Donderdag

We gingen met de bus naar school en kwamen langs oma's huis. Het hele huis was vannacht in wc-papier gewikkeld. Zoiets viel natuurlijk te verwachten.

Ik voel me wel een beetje schuldig, want het zag eruit alsof het heel lang zou duren om het op te ruimen. Maar gelukkig is oma met pensioen, dus had ze vandaag waarschijnlijk toch niks te doen.

Woensdag

Tijdens het derde lesuur kondigde onze gymleraar meneer Kreupelhout aan dat de jongens het volgende blok van zes weken gaan worstelen.

Als er iets is waar de meeste jongens bij mij op school lijf van zijn, is het wel professioneel worstelen. Meneer Kreupelhout liet dus echt een bom ontploffen.

Na gym hebben we pauze, en de kantine was een compleet gekkenhuis.

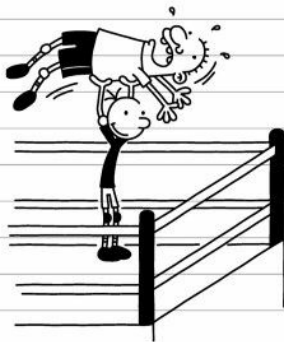
Ik snap niet waarom de school in vredesnaam een blok lang worstelen moet geven.

Ik besloot dat ik me maar beter goed kon voorbereiden op die worsteltoestand, want ik wil de komende anderhalve maand echt niet voortdurend in de knoop gelegd worden.

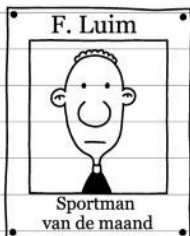
Ik huurde een stel videospelletjes om een paar grepen te leren. En weet je wat? Na een tijdje begon ik het echt door te krijgen.

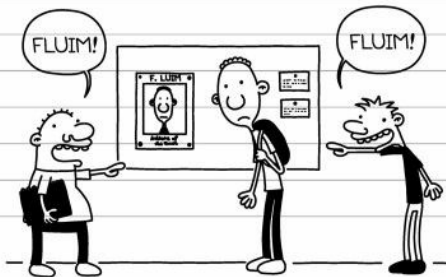
De kinderen in mijn klas moeten echt uitkijken: als ik zo doorga, krijgen ze het nog heel moeilijk.

Aan de andere kant moet ik het ook weer niet TE goed doen. Een joch dat Frans Luim heet, werd 'sportman van de maand' omdat hij de beste speler was tijdens het blok basketbal. Dus ze hingen zijn foto op in de hal.

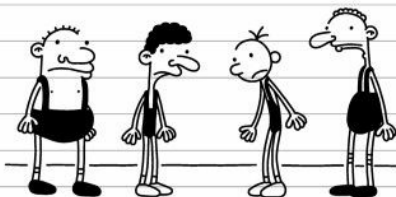
Iedereen had in vijf seconden door hoe het klonk als je F. Luim hardop zei, en daarna was voor Karel de lol er wel af.

Donderdag

Nou, vandaag heb ik ontdekt dat meneer Kreupelhout een heel ander soort worstelen geeft dan op tv.

Ten eerste moeten we van die pakjes aan die 'singles' heten en die sprekend lijken op de badpakken die ze in 19e eeuw droegen.

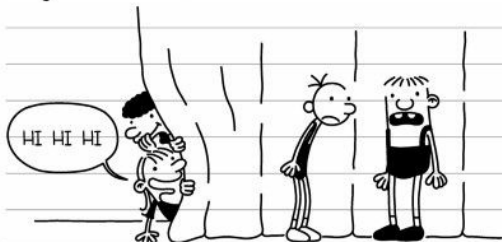

Ten tweede was er geen sprake van heipalen of mensen met stoelen op hun kop slaan of dat soort dingen.

Er is niet eens een ring met touwen eromheen.
Niks meer dan een zweterige mat die ruikt alsof-ie nog nooit is gewassen.

Meneer Kreupelhout vroeg eerst of er vrijwilligers waren zodat hij een paar worstelgrepen kon demonstreren, maar ik ging echt mijn hand niet opsteken.

Ik en Theo probeerden ons bij het gordijn achter in de gymzaal te verstoppen, maar daar hadden de meisjes net turnles.

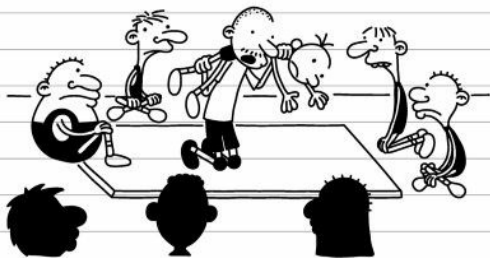

We gingen er haastig vandoor, terug naar de rest van de jongens.

Waarschijnlijk koos meneer Kreupelhout mij uit omdat ik de lichtste van de klas ben en hij me dus zonder al te veel moeite rond kon slingeren. Hij liet zien hoe je dingen als de 'halve Nelson', de 'kop-greep' en de 'sleutelgreep' moest doen.

Bij de brandweergreep voelde ik een licht briesje daarbeneden en begreep dat mijn singlet zijn werk niet goed deed en me niet meer helemaal bedekte.

Wat was ik toen blij dat de meisjes in de andere gymzaal waren.

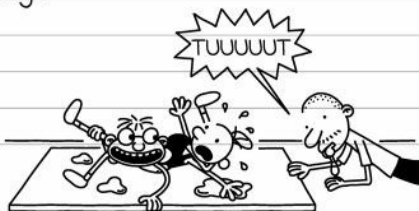
Meneer Kreupelhout deelde ons op in gewichtsklassen. Daar was ik eerst heel blij mee, want dat betekende dat ik niet hoefde te worstelen met kinderen zoals Benny Leeghwater, die 93 kilo kan bankdrukken.

Maar toen kwam ik erachter met wie ik WEL moest worstelen, en die zou ik in een flits hebben gevuld voor Benny Leeghwater.

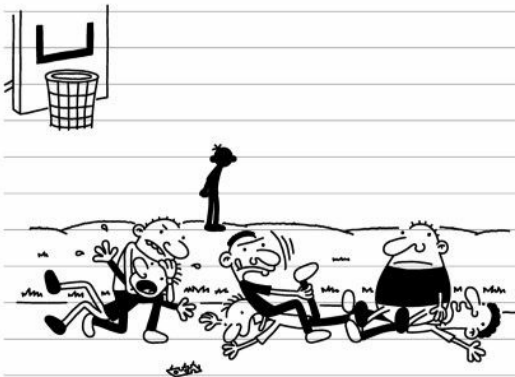
Sproet was de enige die licht genoeg was voor mijn gewichtsklasse. En blijkbaar had Sproet goed opgelet toen meneer Kreupelhout instructies gaf, want hij drukte me op alle manieren tegen de grond. In dat zevende uur heb ik Sproet HEEL goed leren kennen. Veel te goed als je het mij vraagt.

Dinsdag

Die worstelcursus heeft de hele school op z'n kop gezet. Er worstelen kinderen in de gangen, de klaslokalen, noem maar op. Maar het kwartier na de lunch, als we naar buiten mogen, is het ergst.

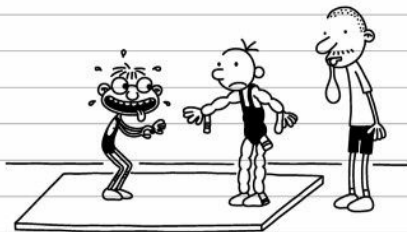
Je kunt geen anderhalve meter lopen zonder over een paar kinderen te struikelen die elkaar te lijf gaan. Ik probeer op afstand te blijven. En let op mijn woorden, een van die gekken rolt nog op de Kaas, zodat die hele KaasTik weer opnieuw begint.

Mijn andere grote probleem is dat geworstel met Sproet elke dag. Maar vanochtend snapte ik het ineens: als ik uit zijn gewichtsklasse kan komen, hoef ik niet meer met hem te worstelen.

Dus ik stopte mijn kleren vol met sokken en overhemden om zwaarder te worden.

Maar ik was nog steeds te licht om een klasse op te schuiven.

Toen begreep ik dat ik écht meer gewicht moest krijgen. Eerst wilde ik me gewoon vol gaan propen met junkfood, maar toen kreeg ik een veel beter idee.

Ik besloot dat ik zwaarder moest worden door SPIEREN te kweken, geen vet.

Ik vond het nooit zo belangrijk om in vorm te raken, maar door dit worstelgebeuren denk ik daar ineens heel anders over.

Het lijkt me eigenlijk handig voor later als ik mezelf nu vast oppomp.

In de lente komt het blok rugby en dan moet het ene team met en het andere team zonder shirt spelen. Ik zit ALTIJD in het team zonder shirts.

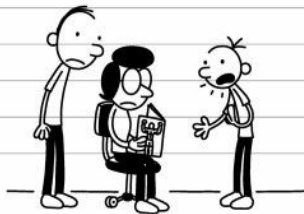
Dat doen ze vast om alle kinderen met een slechte conditie voor gek te zetten.

Als ik er nu wat spieren bij kan kweken, gaat het in april heel anders.

Vanavond na het eten haalde ik pap en mam erbij en vertelde ze mijn plan. Ik legde uit dat ik wel wat geduchte fitnessapparatuur nodig had, en ook wat van die poedertjes om zwaarder te worden.

Ik had een paar bodybuildersblaadjes gekocht, zodat ze konden zien hoe gerept ik zou worden.

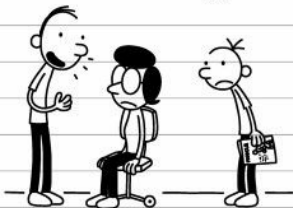
Mam zei eerst eigenlijk niks, maar pap was behoorlijk enthousiast. Ik denk dat hij het wel fijn vond dat mijn ideeën waren veranderd sinds mijn kindertijd:

Maar mam zei dat ik eerst maar moest bewijzen dat ik me aan een trainingsprogramma kon houden voor ik een halterset zou krijgen. Daarvoor moest ik twee weken lang elke dag touwtjespringen en sit-ups doen.

Ik legde ze uit dat ik mezelf alleen zo kan oppompen met de hightechapparaten die ze op de sport-school hebben, maar mam wilde er niks van weten.

Toen zei pap dat ik moest duimen dat ik met Kerstmis een halterbank zou krijgen.

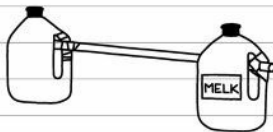
Maar het is pas over anderhalve maand Kerstmis, en als ik nog één keer door Sproet tegen de grond wordt gewerkt, krijg ik een zenuwinzinking.

Van pap en mam hoef ik blijkbaar geen hulp te verwachten. Ik moet het dus zelf oplossen, zoals gewoonlijk.

Zaterdag

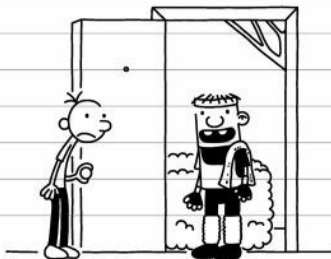
Ik kon vandaag niet wachten om met mijn trainingsprogramma te beginnen. Ik zou me niet laten tegenhouden, ook al wilde mam me die apparaten niet geven.

Dus ging ik naar de koelkast, gooide de fles melk en de fles sinaasappelsap leeg en vulde ze allebei met zand. Ik plakte ze met plakband vast aan een bezemsteel en zo had ik best een aardige halter.

Daarna maakte ik een halterbank van een strijkplank en een paar dozen. Toen dat allemaal stond opgesteld, was ik klaar voor het echte werk.

Ik had een trainingsmaatje nodig dus ik belde Theo. Maar ik had hem niet moeten vragen, want hij kwam opdraven in de een of andere idiote outfit.

Ik liet Theo de halterbank eerst uitproberen, vooral om te zien of de bezemsteel het niet zou begeven.

Hij deed zo'n vijf reps en wilde er toen mee stoppen, maar dat vond ik niet goed. Daar heb je nou een trainingsmaatje voor, om je over je grenzen te duwen.

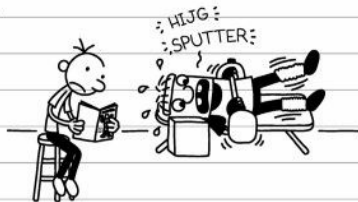
Ik wist dat Theo gewichtheffen niet zo serieus zou nemen als ik, dus ik besloot een experiment uit te voeren om zijn motivatie te testen.

Midden in Theo's serie zette ik een nepneus met snor op die Rick ergens tussen de rommel in een la had liggen.

En precies toen Theo de halter 'laag' hield, leunde ik naar voren en keek hem aan.

Natuurlijk was Theo meteen HELEMAAL uit zijn concentratie. Hij kon de halter niet eens meer van zijn borst krijgen. Ik wilde hem al helpen, maar toen bedacht ik dat Theo dat hele fitnessen wel serieus moest nemen als hij ooit op mijn niveau wilde komen.

Uiteindelijk moest ik hem toch redden, omdat hij in de melkfles begon te bijten om het zand eruit te laten lopen.

Toen Theo van de halterbank kwam, was het tijd voor mijn set. Maar Theo zei dat hij geen zin meer had in fitnessen en ging naar huis.

Ik wist wel dat hij zoiets uit zou halen. Maar ja, je kunt niet verwachten dat iedereen even gemotiveerd is als jijzelf.

Woensdag

Bij aardrijkskunde hadden we vandaag een overhoring, en ik moet zeggen dat ik daar al een hele tijd naar uit heb gekeken.

De overhoring ging over de hoofdsteden van Amerika en ik zit achter in de klas, precies naast een enorme kaart van Amerika. Alle hoofdsteden staan er in grote rode letters op, dus ik wist dat ik gebeiteld zat.

Maar net voor de test begon, riep Patricia
Veenhuizen voor in de klas:

Patricia zei tegen meneer Ira dat we de kaart van
Amerika wel moesten afdekken voor we begonnen.

Dus dankzij Patricia haalde ik een dikke onvoldoen-
de. En ik zal zeker een manier vinden om haar dat
betaald te zetten.

Donderdag

Vanavond kwam mam naar mijn kamer met een flyer in haar hand. Zo gauw ik hem zag, wist ik PRECIES wat het was.

Het was een aankondiging van de audities voor de winteruitvoering op school. Man, ik had dat papier meteen weg moeten gooien toen ik het op de keukentafel zag liggen.

Ik SMEEKTE haar of ik me niet hoefde in te schrijven. Die schooluitvoeringen zijn altijd musicals en dat is wel het laatste waar ik op zit te wachten: een solo zingen voor de hele school.

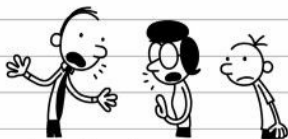

Maar dat smeken maakte mam juist nog zekerder van haar zaak: ik móést het doen.

Mam zei dat ik alleen maar 'compleet' kon worden als ik verschillende dingen uitprobeerde.

Pap kwam mijn kamer binnen en wilde weten wat er aan de hand was. Ik vertelde hem dat mam me probeerde te dwingen om mee te doen aan de schoolmusical en dat die repetities mijn hele trainingsprogramma voor het gewichtheffen in de war zouden sturen.

Ik wist dat pap mijn kant zou kiezen. Pap en mam ruzieden een paar minuten, maar pap was geen partij voor mam.

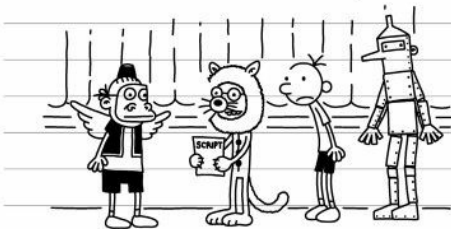

Dus dat betekent dat ik morgen auditie moet doen.

Vrijdag

Dit jaar doen ze 'De Tovenaar van Oz'. Een heleboel kinderen hadden zich verkleed voor de rol die ze wilden spelen.

Ik heb zelfs de film nooit gezien, dus het leek
alsof ik een reizend circus binnenstapte.

Mevrouw De Nooij was de regisseur en ze liet
iedereen 'Tulpen uit Amsterdam' zingen om onze
zangstemmen te horen. Ik moest voorzingen met
een paar andere jongens die ook door hun moeder
waren gestuurd. Ik probeerde zo zachtjes mogelijk
te zingen, maar natuurlijk werd ik er toch uitge-
pikt.

Ik heb geen idee wat een 'sopraan' is, maar uit het gegiechel van een paar meisjes begreep ik dat het niks goeds kan zijn.

Het duurde uren en uren. De audities voor Dorothy waren de grote finale, dus dat is blijkbaar de hoofdrol in het stuk.

En wie kwam er als eerste auditie doen? Patricia Veenhuizen.

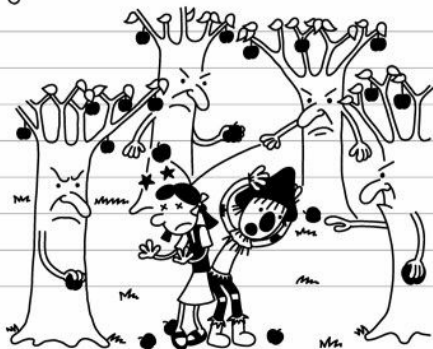

Ik dacht erover om me aan te melden voor de rol van de Heks, omdat ik hoorde dat de Heks in het stuk allemaal gemene streken met Dorothy uithaalt. Maar toen zei iemand dat er ook een Goede Heks is. En omdat ik zo'n bofkont ben, zou ik die rol dan waarschijnlijk krijgen.

Maandag

Ik hoopte dat mevrouw De Nooij me uit het stuk zou schrappen, maar vandaag vertelde ze dat iedereen die auditie heeft gedaan ook een rol krijgt. Wat heb ik toch een geluk.

Mevrouw De Nooij liet ons naar de film van 'De Tovenaar van Oz' kijken, zodat we allemaal het verhaal kenden. Ik probeerde uit te vinden welk personage ik zou kunnen spelen, maar ze moeten bijna allemaal wel een keer zingen of dansen. Toch vond ik halverwege de film een geschikte rol. Ik zou me opgeven als Boom, want 1) die hoeven niet te zingen, en 2) ze mogen Dorothy met appels bekogelen.

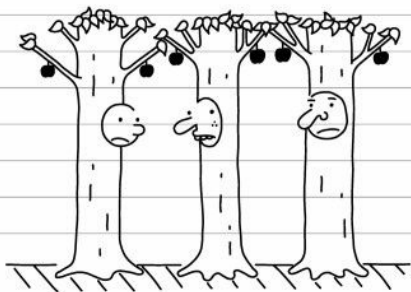

Appels gooien naar Patricia Veenhuizen voor een 'live' publiek: beter kan het niet! Misschien moet ik mam uiteindelijk nog bedanken omdat ze me heeft gedwongen om mee te doen.

Toen de film was afgelopen, schreef ik me in als Boom. Helaas had een heel stel andere lui hetzelfde idee. Blijkbaar hebben nog veel meer gasten een appeltje te schillen met Patricia Veenhuizen.

Woensdag

Nou, kijk maar uit met wat je wenst, zoals mam altijd zegt. Ik ben uitgekozen om een Boom te spelen, maar of dat nou wel zo fijn is? De kostuums hebben namelijk geen armsgaten, dus veel appels zullen we niet gooien.

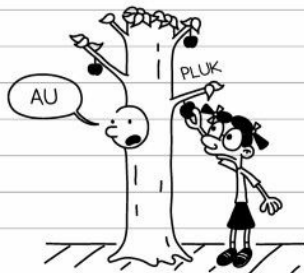
Ik moet waarschijnlijk al blij zijn dat ik überhaupt een sprekende rol heb. Er hebben meer kinderen auditie gedaan dan er rollen waren, dus ze hebben er zelfs rollen bij moeten bedenken.

Luuk Jacobs heeft auditie gedaan voor de Blikken Man, maar hij zit nu met een rol als struik opgescheept.

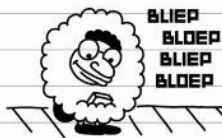
Vrijdag

Vleet je nog dat ik zo blij was met mijn sprekende rol? Nou, vandaag kwam ik erachter dat ik in het hele stuk maar één regel heb. Ik zeg hem als Dorothy een appel van mijn tak plukt.

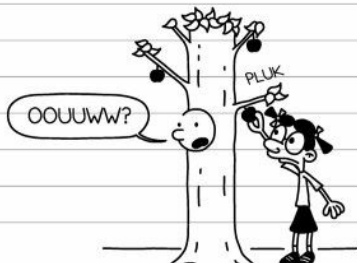

Ik moet dus elke dag naar een twee uur durende repetitie om één stom woordje te zeggen.

Eigenlijk heeft Luuk Jacobs het als struik dan nog beter voor elkaar. Het is hem gelukt om een computerspelletje in zijn kostuum te verstoppen, dus daarmee komt-ie de tijd wel door.

Ik probeer nu op allerlei manieren om mevrouw De Nooij zover te krijgen dat ze me uit het stuk gooit. Maar als je maar één woord mag zeggen, is het heel moeilijk om je tekst te verprutsen.

DECEMBER

Donderdag

We hebben nog een paar dagen tot de uitvoering, en ik heb geen idee hoe we dat moeten klaarspelen.

Om te beginnen heeft niemand de moeite genomen zijn tekst te leren, en dat komt allemaal door mevrouw De Nooi.

Tijdens de repetities fluistert mevrouw De Nooi iedereen zijn tekst toe vanuit de coulissen.

Ik vraag me af hoe dat volgende week dinsdag moet gaan als mevrouw De Nooi tien meter verderop achter haar piano zit.

En er is nog iets dat de boel grondig verknalt:
mevrouw De Nooij bedenkt er steeds nieuwe scènes
en personages bij.

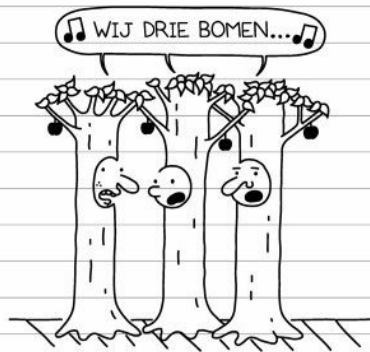
Gisteren kwam ze met een kleuter aanzetten die
Toto moest spelen, het hondje van Dorothy. Maar
vandaag kwam de moeder langs om te zeggen dat
haar kind wel op twee benen moest lopen, want
rondkruipen op handen en voeten was te 'vernedere-
rend'.

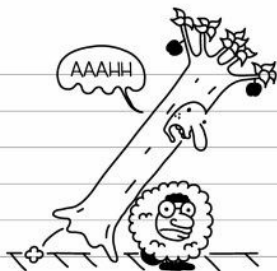
Dus nu hebben we een hond die de hele show op
zijn achterpoten loopt.

Maar de ergste verandering is dat mevrouw De
Nooij een lied heeft geschreven dat wij BOMEN
moeten zingen. Ze zegt dat iedereen een kans
'verdient' om in het stuk te zingen.

Dus moesten we vandaag een uur lang het slechtste lied aller tijden oefenen.

Godzijdank zit Rick straks niet in de zaal om te zien hoe ik afa. Mevrouw De Nooij heeft gezegd dat het stuk een 'officiële aangelegenheid' is, en ik weet zeker dat Rick never nooit een stropdas zal dragen voor een toneelstuk van de brugklas. Maar vandaag was het niet alleen maar ellende. Aan het eind van de repetitie struikelde Huub van Kooten over Luuk Jacobs en viel een stukje van zijn voortand. Tja, hij kon zijn armen niet uitsteken om zijn val te breken.

Het goede nieuws is dan ook dat de Bomen armsgaten mogen knippen voor de uitvoering.

Dinsdag

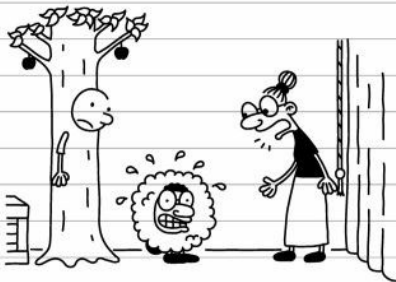
Vanavond was de grote schooluitvoering van 'De Tovenaar van Oz'. Al voor het stuk zelfs maar begonnen was, werd al duidelijk dat de avond niet al te best zou verlopen. Ik gluurde tussen de gordijnen door om te zien hoeveel mensen er al waren.

Drie keer raden wie er helemaal vooraan stond: mijn broer Rick, met een clipstropdas.

Hij had natuurlijk ontdekt dat ik moest zingen en wilde me koste wat het kost zien afgaan.

Het stuk moest om 20.00 uur beginnen, maar dat werd wat later omdat Luuk plankenkoorts had. Je zou denken dat iemand die op het toneel niks anders hoeft te doen dan stilzitten het die ene voorstelling wel uit kon houden, maar Luuk kon helemaal niks meer en uiteindelijk moest zijn moeder hem van het podium dragen.

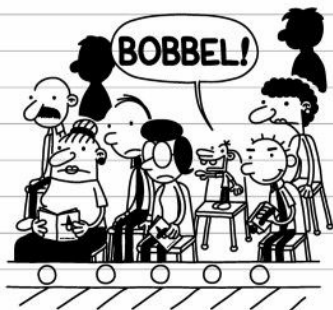

Rond 20.30 uur begon het stuk eindelijk. Niemand wist zijn tekst meer, zoals ik al had voorspeld, maar mevrouw De Nooij hield de vaart erin met haar piano.

Het jochie dat Toto speelde had een krukje en een stapel strips meegenomen, dus daar was niks 'honds' meer aan.

Toen het tijd was voor de scène in het bos, hup-ten ik en de andere Bomen naar onze plaatsen. Het doek ging op, en toen hoorde ik de stem van Max.

Fantastisch. Ik heb die naam al vijf jaar verborgen weten te houden en nu wist iedereen in het dorp het ineens. Ik voelde driehonderd paar ogen op me gericht.

Dus ik improviseerde snel wat en kon zo de schaamte naar Huub van Kooten afbuigen.

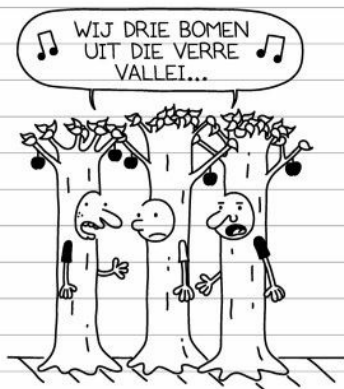

Maar het ergste moest nog komen. Toen ik mevrouw De Nooij de eerste maten van 'Wij Drie Bomen' hoorde spelen, maakte mijn maag een salto.

Ik keek naar het publiek en zag dat Rick een videocamera vasthield.

Ik wist wat er zou gebeuren als ik dat lied zou zingen en Rick het op zou nemen. Hij zou die tape voor altijd bewaren en me er de rest van mijn leven mee vernederen.

Ik wist niet wat ik moest doen, dus toen we moesten zingen, hield ik gewoon mijn mond dicht.

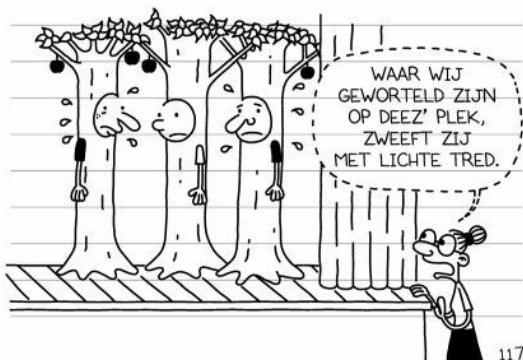

Een paar seconden leek alles oké. Als ik het lied niet echt meezong, had Rick ook niks om me mee te chanteren. Maar na een paar seconden merkten de andere Bomen dat ik niet meedeed.

Ze dachten vast dat ik iets wist wat zij niet wisten, want ze stopten ook met zingen.

Nu stonden we daar gewoon met z'n drieën, zonder een woord te zeggen. Mevrouw De Nooij dacht vast dat we de tekst van het lied vergeten waren, want ze kwam naar de coulissen en fluisterde ons de rest van de tekst toe.

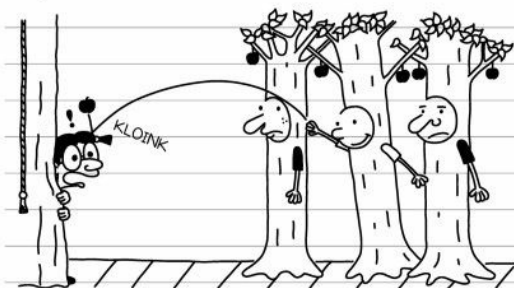

Het lied duurt maar drie minuten, maar voor mij leek het wel anderhalf uur. Ik wenste vurig dat ze het doek zouden heerlaten zodat we van het toneel konden huppen.

Op dat moment zag ik Patricia Veenhuizen in de coulissen staan. En als blikken konden doden, leefden wij Bomen nu niet meer. Ze dacht zeker dat we haar kansen op Broadway verknoeiden.

Toen ik Patricia daar zo zag staan, wist ik ineens weer waarom ik me eigenlijk als Boom had aange-meld.

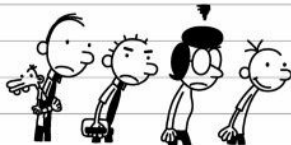

Al snel begonnen de andere Bomen ook met appels te gooien. Volgens mij deed Toto zelfs mee.

Iemand gooide de bril van Patricia's neus en een van de glazen was gebroken. Daarna moest mevrouw De Nooij het stuk stopzetten, want Patricia is zonder bril zo blind als een mol.

Na het stuk gingen we samen naar huis. Mam had een bos bloemen gekocht die vast voor mij bedoeld was. Maar ze gooide hem in de prullenbak bij de buitendeur.

Ik hoop maar dat iedereen die naar het stuk kwam kijken zich net zo heeft vermaakt als ik.

Woensdag

Nou, als dat stuk iéts goeds heeft gebracht, dan is het wel dat ik me geen zorgen meer hoef te maken over die bijnaam 'Bobbel'.

Ik zag dat Huub van Kooten na het vijfde uur werd lastiggevalen in de hal, dus ik kan eindelijk opgelucht ademen.

Zondag

Omdat er op school zoveel aan de hand was, heb ik niet eens de tijd gehad om over Kerstmis na te denken. En dat is al over tien dagen.

Ik had pas door dat Kerstmis er alweer aankomt
toen Rick zijn verlanglijst op de koelkast hing.

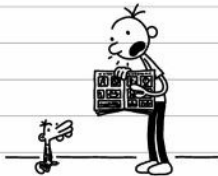
Ik maak ieder jaar een grote verlanglijst, maar
dit jaar wil ik niks, alleen een videospel: Twisted
Wizard.

Vanavond spitte Max de speelgoedcatalogus door
en streepte met rode viltstift de dingen aan die
hij hebben wilde. Hij omsirkelde elk stuk speelgoed,
zelfs dure dingen als een gigantische bestuurbare
auto, dat werk.

Ik besloot om in te grijpen en hem als een echte grote broer wat goede raad te geven.

Ik zei dat hij geen dure dingen moest omcirkelen, omdat-ie dan gewoon een hoop kleren zou krijgen voor Kerstmis. Kies drie of vier niet al te dure cadeaus uit, dan krijg je tenminste een paar dingen die je echt wilt hebben.

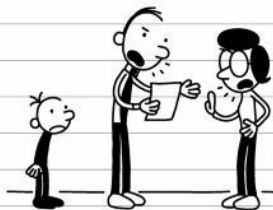

Maar natuurlijk ging Max gewoon door met alles omcirkelen. Nou ja, hij komt er vanzelf wel achter.

Toen ik zeven was, wilde ik voor Kerstmis eigenlijk alleen een Barbie Droomhuis. En NIET omdat ik van meisjesspeelgoed hou, zoals Rick zei.

Ik dacht gewoon dat het een geweldig fort zou zijn voor mijn speelgoedsoldaatjes.

Toen pap en mam mijn verlanglijstje zagen, kregen ze er enorme ruzie over. Pap zei dat hij me never nooit een poppenhuis zou geven, maar mam zei dat het gezond voor me was om te 'experimenteren' met alle soorten speelgoed waar ik maar mee wilde spelen.

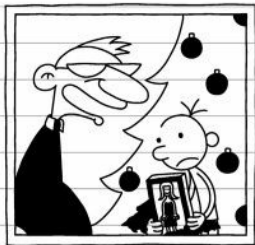

Geloof het of niet, pap heeft die discussie gewonnen. Pap zei dat ik een nieuwe verlanglijst moest maken met speelgoed dat 'geschikter' was voor jongens.

Maar ik heb een geheim wapen als het om Kerstmis gaat. Mijn oom Karel geeft me altijd precies wat ik hebben wil. Ik zei dat ik het Barbie Droomhuis wilde hebben en hij zei dat hij het zou regelen.

Toen ik die Kerstmis mijn cadeautje van oom Karel kreeg, was het NIET wat ik had gevraagd. Hij is waarschijnlijk een speelgoedwinkel binnengelopen en heeft het eerste gepakt waar het woord 'Barbie' op stond.

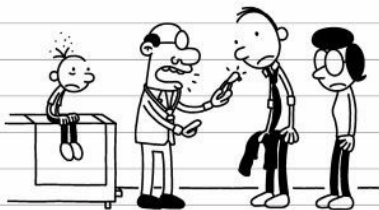
Dus als je ooit een foto ziet waarop ik een barbiepop vastheb, ken je nu in ieder geval het hele verhaal.

Pap was niet echt blij toen hij zag wat oom Karel me had gegeven. Hij zei dat ik die barbie weg moest gooien of aan het Leger des Heils moest geven.

Maar ik hield hem toch. En oké, ik geef toe dat ik hem heb uitgepakt en er misschien een of twee keer mee gespeeld heb.

Daarom belandde ik twee weken later op de Eerste Hulp met een roze barbieschoentje in mijn neus. En geloof me, DAAR houdt Rick nooit meer over op.

Donderdag

Vanavond zijn mam en ik samen een cadeau gaan kopen voor de Weggeefboom in de kerk. Met de Weggeefboom spelen we eigenlijk een soort Geheime Kerstman, want je koopt een cadeautje voor iemand die arm is.

Mam koos een rode wollen trui uit voor onze man van de Weggeefboom.

Ik probeerde mam over te halen om iets veel coolers te kopen, een tv of een smoothiemachine of zoiets.

Want stel je voor dat je met Kerstmis niks anders krijgt dan een wollen trui.

Ik weet zeker dat onze man die trui weg zal gooien, samen met die tien pakken gevulde speculaas die we hem met sinterklaas hebben gestuurd.

Kerstmis

Toen ik vanmorgen wakker werd, lagen er ongeveer een miljoen cadeautjes onder de kerstboom. Maar toen ik erin begon te graaien, waren er bijna geen pakjes met mijn naam erop.

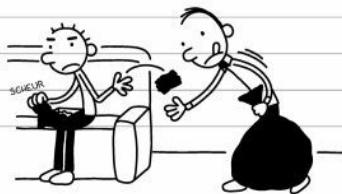

Max had juist een enorme buit. Hij had ELK cadeau gekregen dat hij in de catalogus had aangestreept, zonder dollen. Die is vast heel blij dat hij niet naar mij geluisterd heeft.

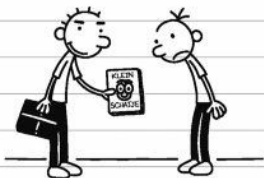

Ik vond wel een paar dingen met mijn naam erop, maar dat waren vooral boeken en sokken, dat werk.

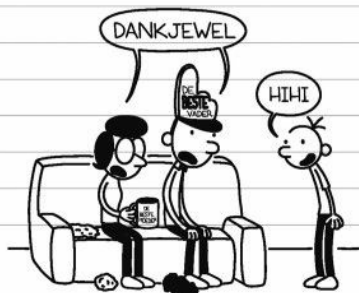
Ik maakte mijn pakjes open in de hoek achter de bank, want dat doe ik liever niet met pap in de buurt. Als iemand een cadeau uitpakt, duikt pap erbovenop om alles meteen op te ruimen.

Ik gaf Max een speelgoedhelikopter en Rick een boek over rockgroepen. Ik kreeg ook een boek van Rick, maar dat had hij natuurlijk niet ingepakt. Hij had 'Het beste van Klein Schatje' voor me gekocht. 'Klein Schatje' is de slechtste strip uit de krant en Rick weet hoe ik hem haat. Ik denk dat dit het vierde jaar op rij is dat hij me een 'Klein Schatje'-boek heeft gegeven.

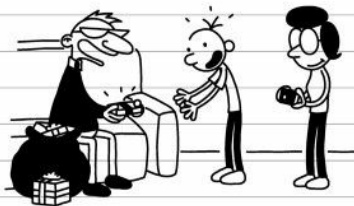

Ik gaf pap en mam hun cadeautjes. Ik geef ze ieder jaar hetzelfde soort cadeau, maar ouders vinden dat spul geweldig.

De rest van de familie druppelde vanaf 11.00 uur binnen en oom Karel kwam om 12.00 uur.

Oom Karel had een vuilniszak vol pakjes bij zich en hij trok mijn cadeautje boven uit de zak.

Het pakje had precies de juiste maat en vorm voor Twisted Wizard, dus ik wist dat oom Karel over de brug was gekomen. Mam hield de camera in de aanslag en ik scheurde mijn pakje open.

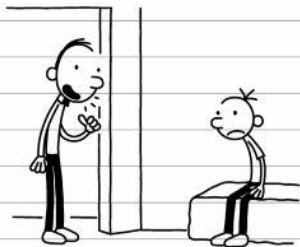
Maar het was gewoon een ingelijste foto van oom Karel.

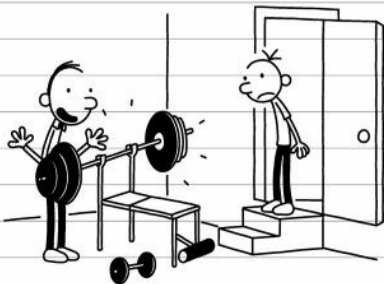
Het lukte niet echt om mijn teleurstelling te verbergen en mam werd boos op me. Het is maar goed dat ik nog een kind ben, want als je ziet wat voor cadeaus grote mensen krijgen... Ik zou niet kunnen doen alsof ik daar blij mee was. Dat zou me echt niet lukken.

Ik ging naar mijn kamer voor een kleine pauze.
Een paar minuten later klopte pap op mijn deur.
Hij vertelde dat hij een cadeau voor me had in de
garage. Een cadeau dat te groot was om in te
pakken.

En toen ik in de garage kwam, stond daar een
gloednieuwe halterbank.

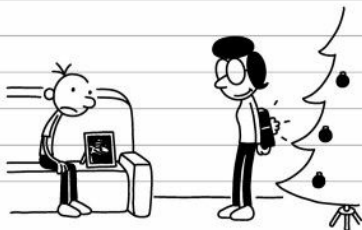

Dat ding heeft vast een fortuin gekost. Ik durfde pap niet te vertellen dat ik eigenlijk al niet meer zo geïnteresseerd was in dat hele gewichtheffen, omdat de worstelcursus inmiddels achter de rug was. Dus zei ik in plaats daarvan 'dankjewel'.

Ik denk dat pap verwachtte dat ik me ter plekke op die bank zou storten, maar ik verontschuldigde me en ging weer naar binnen.

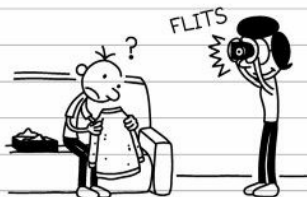
Tegen 18.00 uur waren alle familieleden weg.

Ik zat op de bank naar Max te kijken die met zijn speelgoed speelde en had behoorlijk veel medelijden met mezelf. Toen kwam mam naar me toe en zei dat ze achter de piano nog een pakje had gevonden 'van de Kerstman' met mijn naam erop.

De doos was veel te groot voor Twisted Wizard, maar vorig jaar had mam die truc ook met me uitgehaald toen ze me een geheugenkaart had gegeven voor mijn spelcomputer.

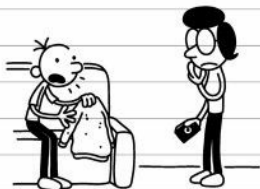
Dus ik scheurde het pak open en trok mijn cadeau eruit. Maar dit was ook Twisted Wizard niet. Het was een gigantische rode wollen trui.

Eerst dacht ik dat mam een grap met me uithaalde, want deze trui leek sprekend op degene die we voor de man van de Weggeefboom hadden gekocht.

Maar mam leek ook behoorlijk in de war. Ze zei dat ze WEL een videospelletje voor me had gekocht en dat ze geen idee had wat die trui in dit pakje deed.

En toen snapte ik het. Ik legde mam uit dat er iets fout was gegaan en dat ik nu het cadeautje voor de man van de Weggeefboom had en hij dat van mij.

Mam zei dat ze voor allebei de cadeaus hetzelfde pakpapier had gebruikt, dus ze had waarschijnlijk de verkeerde namen op de labels geschreven.

Maar toen zei ze dat dit eigenlijk heel goed was, want de man van de Weggeefboom was waarschijnlijk heel blij met zo'n mooi cadeau.

Maar toen moest ik haar uitleggen dat je een spel-computer en een tv nodig hebt om Twisted Wizard te kunnen spelen, dus hij had er helemaal niks aan.

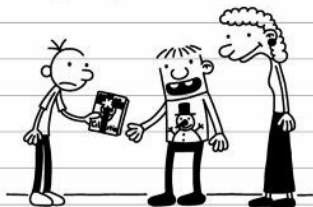
Mijn Kerstmis was misschien niet geweldig, maar voor die vent van de Weggeefboom was het nog veel erger.

Ik besloot het voor deze kerst maar op te geven, en ging naar Theo.

Ik was vergeten om een cadeau voor Theo te kopen, dus ik deed een strik om het 'Klein Schatje'-boek dat ik van Rick had gekregen.

En dat was genoeg.

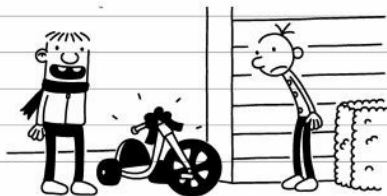

Theo's ouders hebben een boel geld, dus ik krijg altijd een goed cadeau van ze.

Maar Theo zei dat hij mijn cadeau dit jaar zelf had uitgezocht. Toen nam hij me mee naar buiten om te laten zien wat het was.

Hij deed zo hyper dat ik dacht dat hij een breedbeeld-tv voor me gekocht had, of een motor of zo.

Maar ik verwachtte weer eens te veel.

Theo had een 'Big Wheel' voor me gekocht, een soort driewieler. Ik zou dit vast een heel cool cadeau hebben gevonden toen ik nog in groep drie zat, maar ik heb geen idee wat ik er nu mee zou moeten.

Theo was er zo enthousiast over dat ik echt probeerde te doen alsof ik er blij mee was.

We gingen weer naar binnen en Theo liet zijn buit zien.

Hij had heel wat meer gekregen dan ik. Hij had zelfs Twisted Wizard gekregen, dus ik kan het in ieder geval bij hem spelen. Tenminste... totdat zijn vader ontdekt hoe gewelddadig het is.

En jonge jonge, zo blij als Theo is met z'n 'Klein Schatje'-boek. Je hebt nog nooit zoiets gezien. Dat boek was het enige op z'n verlanglijstje dat hij niet had gekregen, zei z'n moeder.

Nou, ik ben blij dat IEMAND vandaag heeft gekregen wat-ie hebben wilde.

Oudejaarsavond

Als je soms wilt weten waarom ik op oudejaarsavond om 21.00 uur op mijn kamer zit, zal ik het even vertellen.

Vandaag waren ik en Max aan het dollen in de kelder. Ik vond een heel klein bolletje zwart draad op het tapijt, en ik zei tegen Max dat het een spin was.

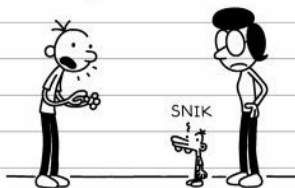
Toen hield ik het boven zijn gezicht en deed net alsof ik hem ging dwingen om het op te eten. Net toen ik Max los wilde laten, sloeg hij tegen mijn hand en liet ik het draadje vallen. En wat deed die gek? Drie keer raden. Hij slikte het in.

Nou, Max ging compleet over de rooie. Hij rende naar boven, naar mam, en ik wist dat ik in de problemen zat.

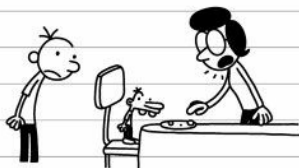

Max vertelde mam dat ik hem een spin had laten eten. Ik zei dat het helemaal geen spin was, maar een piepklein bolletje draad.

Mam nam Max mee naar de keukentafel. Toen legde ze een zaadje, een rozijn en een druif op een bord en vroeg Max om aan te wijzen welke van de drie ongeveer net zo groot was als het stukje draad dat hij had ingeslikt.

Max nam de tijd om de dingen op het bord te bekijken.

Toen liep hij naar de koelkast en haalde er een sinaasappel uit.

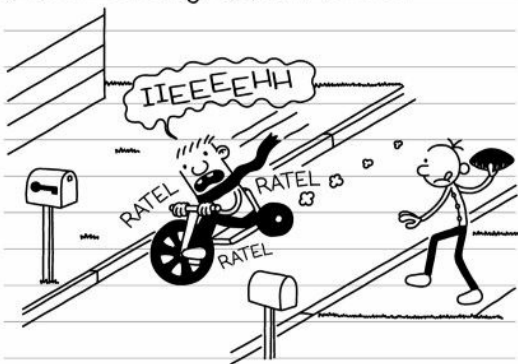
Dus daarom ben ik om 19.00 uur naar bed gestuurd en zit ik nu niet beneden naar de oudejaarsshow op tv te kijken.

En daarom is mijn enige goede voornemen voor het nieuwe jaar dat ik nooit meer met Max ga spelen.

JANUARI

Woensdag

Ik heb ontdekt hoe ik lol kan beleven aan de Big Wheel die Theo me met kerst gegeven heeft. Ik heb een spel bedacht waarbij één iemand van de heuvel af komt rijden en een ander moet proberen hem met een bal te raken zodat hij van zijn fiets valt. Theo was de eerste die de heuvel af reed en ik was de werper. Het is veel moeilijker dan ik dacht om een bewegend doelwit te raken.

Ik kon ook niet veel oefenen, want Theo deed er na iedere worp tien minuten over om de Big Wheel weer de heuvel op te duwen.

Theo wilde steeds van plaats wisselen en mij op de Big Wheel naar beneden laten rijden, maar ik ben niet gek. Dat ding gaat meer dan vijftig kilometer per uur en er zitten geen remmen op.

Nou ja, hoe dan ook, ik heb Theo niet van die fiets af gekegeld vandaag. Dus ik heb de rest van de kerstvakantie iets om aan te werken.

Donderdag

Ik was op weg naar Theo om ons Big Wheel-spel weer te gaan spelen, toen mam zei dat ik nergens heen mocht voor ik mijn bedankkaartjes voor Kerstmis had geschreven.

Ik dacht dat ik die kaartjes er wel in een half-uurtje uit kon gooien, maar toen ik ze echt moest gaan schrijven, werd mijn hoofd helemaal leeg.

Vleet je wel hoe moeilijk het is om bedankkaartjes te schrijven voor spullen die je überhaupt niet wilde hebben!

Ik begon met de cadeaus die geen kleren waren, omdat ik dacht dat die het makkelijkst zouden zijn. Maar na een kaart of twee, drie zag ik ineens dat ik iedere keer bijna hetzelfde opschreef. Dus ik maakte een algemeen briefje op de computer, met lege stukken voor de dingen die steeds anders waren. Toen was het een eitje om die kaarten te schrijven.

Lieve tante Lydia,

Heel erg bedankt voor de gave encyclopedie !

Hoe wist u dat ik die graag wilde hebben voor Kerstmis?

De encyclopedie staat prachtig op mijn boekenplank !

Mijn vrienden zullen allemaal zo jaloers zijn dat ik nu mijn eigen encyclopedie heb.

Dank u wel voor deze beste kerst ooit!

Hartelijke groeten van Bram

Bij de eerste paar cadeaus werkte het systeem geweldig, maar daarna werd het minder.

Lieve tante Laura,

Heel erg bedankt voor de broek !

Hoe wist u dat ik die graag wilde hebben voor Kerstmis?

De broek staat prachtig op mijn benen !

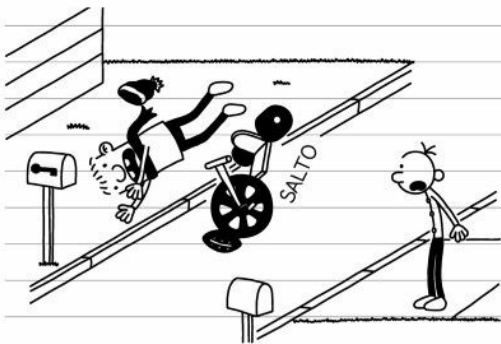
Mijn vrienden zullen allemaal zo jaloers zijn dat ik nu mijn eigen broek heb.

Dank u wel voor deze beste kerst ooit!

Hartelijke groeten van Bram

Vrijdag

Ik heb Theo vandaag eindelijk van de Big Wheel
gekegeld, maar het liep niet helemaal volgens plan.
Ik probeerde zijn schouder te raken, maar ik
miste en de bal kwam onder het voorwiel terecht.

Theo probeerde zijn val te breken door zijn armen
uit te steken, maar hij kwam behoorlijk hard op
zijn linkerhand terecht. Ik dacht dat hij het
gewoon van zich af zou schudden en weer op de
fiets zou klimmen, maar dat deed-ie niet.

Ik probeerde hem op te vrolijken, maar alle grap-
jes waar hij normaal om in een deuk ligt, werkten
niet.

Hij moest dus wel ernstig gewond zijn.

HÉ, KIJK NAAR MIJ!
IK BEN JE VADER!
SNURK SNURK SNURK

(SNUF)
HEHE

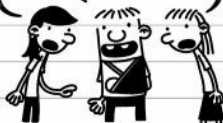
Maandag

De kerstvakantie is voorbij en we zitten weer op school. Vleet je nog van dat ongeluk van Theo en de Big Wheel? Nou, hij heeft zijn hand gebroken en nu zit hij in het gips. Vandaag dromde iedereen om hem heen alsof-ie een held was of zo.

DOET
HET NOG
PIJN?

EEN BEETJE
WEL.

ARME
JONGEN!

Ik probeerde wat van Theo's nieuwe populariteit mee te pikken, maar dat liep helemaal mis.

Tussen de middag vroeg een groepje meisjes of Theo aan hun tafeltje kwam zitten zodat ze hem konden VOEREN.

Dat maakt me echt pissig. Theo is rechtshandig en zijn LINKERHAND is gebroken, dus hij kan prima zelf eten.

Dinsdag

Ik begreep dat Theo's gebroken hand hem een boel aandacht opleverde, dus ik besloot dat het tijd werd voor een eigen verwonding.

Ik nam wat verbandgaas mee van huis en wikkelde het om mijn hand om er gewond uit te zien.

HET IS EEN DIJK VAN
EEN ONTSTEKING, VER-
OORZAAKT DOOR EEN
DIEP ZITTENDE SPLINTER.

Eerst snapte ik niet waarom de meisjes niet om mij heen zwermden zoals bij Theo, maar toen begreep ik ineens wat het probleem was.

Kijk, het gips is een mooie gimmick omdat iedereen zijn handtekening erop wil zetten. Maar het is heel moeilijk om je naam met pen op verband te schrijven.

Dus ik bedacht een geniale oplossing die volgens mij net zo goed was.

Dat was dus ook een totale flop. Mijn verband trok wel de aandacht van een paar mensen, maar dat waren juist niet de types waar ik het voor deed.

Maandag

Vorige week is het tweede deel van het schooljaar begonnen, dus ik mocht een heleboel nieuwe vakken kiezen. Eén van de vakken waar ik me voor heb ingeschreven, heet Onafhankelijk Onderzoek.

Ik WILDE me inschrijven voor Verzorging 2, want ik was heel goed in Verzorging 1.

Maar je wint er geen populariteitspunten mee als je goed bent in naaien.

Onafhankelijk Onderzoek is trouwens een experiment, ze proberen het voor het eerst uit op school.

Het idee is dat je met de hele klas een project moet doen en daar moet je dan de rest van het jaar samen aan werken zonder dat er zelfs maar een leraar in het lokaal is.

De valkuil is dat iedereen aan het eind hetzelfde cijfer krijgt. Ik heb ontdekt dat Sjonnie Snoek bij mij in de klas zit, dus dat kan nog een probleem worden.

Sjonnies roem bestaat eruit dat hij de kauwgom onder een tafeltje vandaan pulkt en erop kauwt als je hem 50 cent geeft. Ik verwacht dus niet zoveel van ons groepscijfer.

Dinsdag

Vandaag kregen we onze opdracht voor Onafhankelijk Onderzoek. Drie keer raden: we moeten een robot ontwerpen.

Iedereen begon te stuiteren, want we dachten dat we de robot helemaal uit het niets moesten opbouwen.

Maar meneer Dekker zei dat we niet echt een robot hoeven te bouwen, we moeten gewoon bedenken hoe onze robot eruit zou zien en wat voor dingen hij zou moeten kunnen.

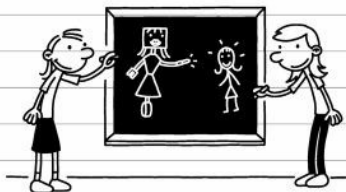
Toen ging hij het lokaal uit en stonden we er alleen voor. Ik schreef een paar ideeën op het bord.

Ze waren allemaal behoorlijk onder de indruk van mijn ideeën, maar het was helemaal niet zo moeilijk om ze te bedenken. Ik had gewoon alle dingen opgeschreven die ik zelf stomvervelend vind om te doen.

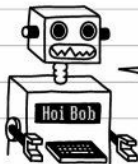
Maar toen kwamen er een paar meisjes naar voren die zo hun eigen plannen hadden. Ze veegden mijn lijst uit en tekenden hun ontwerp op het bord.

Zij wilden een robot uitvinden met tien verschillende soorten lipgloss op de vingertoppen, die ook nog tips kon geven over uitgaan.

Wij jongens vonden dat wel zo'n beetje het stomste idee aller tijden. Dus splitsten we op in twee groepen, jongens en meisjes. De jongens gingen naar de andere kant van het lokaal en lieten de meisjes maar kletsen.

Nu we alle harde werkers bij elkaar hadden, gingen we aan de slag. Iemand had het idee dat je je naam tegen de robot kunt zeggen en dat-ie die dan terugzegt.

Hoi Bob,
wat leuk om je te
ontmoeten Bob.

Maar toen bedacht iemand dat de robot natuurlijk geen scheldwoorden mocht gebruiken voor je naam, want hij mocht natuurlijk niet schelden of vloeken. Dus moesten we een lijst maken van alle scheldwoorden die de robot niet mocht zeggen.

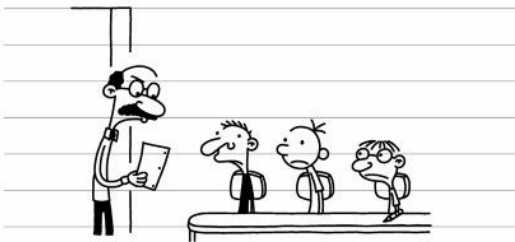
We bedachten alle gewone scheldwoorden, maar toen kwam Sjonnie Snoek nog met twintig andere waar wij allemaal nog nooit van hadden gehoord.

Dus Sjonnie leverde uiteindelijk een van de meest waardevolle bijdragen aan het project.

Vlak voor de bel ging, kwam meneer Dekker terug om te kijken hoe ver we waren opgeschoten. Hij pakte onze lijst en las wat we hadden opgeschreven.

Om een lang verhaal kort te maken: Onafhankelijk
Onderzoek is voor de rest van het jaar afgelast.

Nou ja, voor de jongens dan. Dus als robots in de
toekomst vingers van kersenlipgloss hebben, weet
je nu in ieder geval hoe dat zo gekomen is.

Donderdag

Vandaag kwam de hele school samen in de aula om
naar de film 'Wat fijn om mezelf te zijn' te kijken.
Die film laten ze ieder jaar zien.

De film gaat over dat je blij moet zijn met wie je
bent en dat je niks aan jezelf moet veranderen.

Eerlijk gezegd vind ik dat maar een domme boodschap, zeker voor de kinderen bij mij op school.

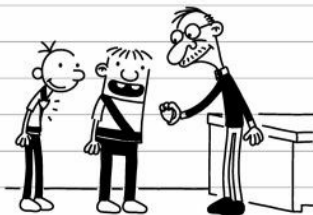
Even later vertelden ze dat er nog plaatsen vrij waren bij de klaar-overs en dat zette me aan het denken.

Als iemand een klaar-over pest, kan hij geschorst worden. En het lijkt me dat ik die extra bescherming altijd kan gebruiken.

Plus, ik dacht ineens dat het misschien wel goed voor me zou zijn om wat meer gezag te hebben.

Ik ging naar de kamer van meneer Willems en schreef mezelf in, en ik kreeg Theo zover dat hij het ook deed. Ik dacht dat meneer Willems ons een stel optrekoefeningen of push-ups zou laten doen om te bewijzen dat we die klus konden klaren, maar hij gaf ons ter plekke onze attributen.

Meneer Willems zei dat ze mensen nodig hadden voor een heel speciale opdracht. Onze school ligt precies naast een basisschool en de kleuters gaan 's middags naar huis.

Hij wil dat wij de kinderen tussen de middag naar huis brengen. Ik had meteen door dat we dan twintig minuten wiskunde zouden missen. Dat snapte Theo blijkbaar ook, want hij begon iets te zeggen. Maar ik kneep hem gemeen onder tafel voor hij zijn zin af kon maken.

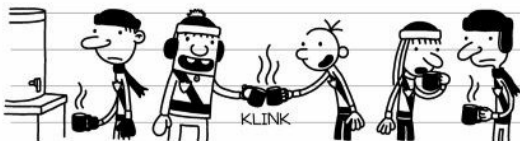

Ik kon mijn geluk niet op. Ik had instant bescherming tegen pesten en kreeg een halve wiskundeles vrijaf en ik hoefde er niets voor te doen.

Dinsdag

Vandaag was onze eerste dag als klaar-over. Ik en Theo hebben geen eigen stek, zoals alle andere klaar-overs, dus we hoeven geen uur in de vrieskou te staan voor de school begint.

Maar we gingen evengoed naar de kantine voor de gratis warme chocolademelk die de andere klaar-overs krijgen voor de dagopening.

Een ander groot voordeel is dat je het eerste tien minuten te laat mag komen.

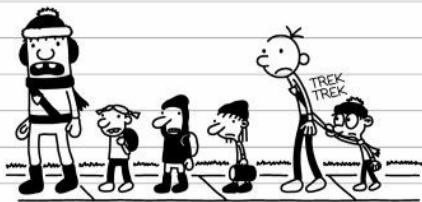

Echt, ik heb het helemaal voor mekaar met dat klaar-overgebeuren.

Om 12.15 uur gingen ik en Theo van school weg en brachten de kleuters naar huis. De hele tocht duurde drie kwartier en toen we terugkwamen, waren er nog maar twintig minuten wiskunde over.

De kinderen naar huis brengen was geen probleem. Maar een van de kleuters begon een beetje raar te ruiken, dus hij had het waarschijnlijk in zijn broek gedaan.

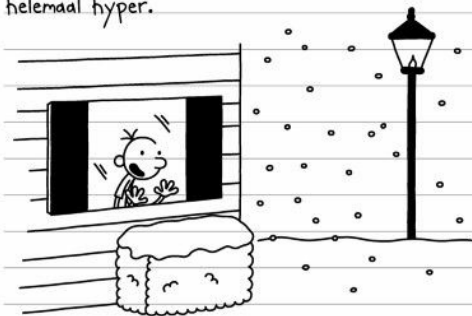
Hij probeerde het wel te vertellen, maar ik keek recht voor me uit en liep gewoon door. Ik wil die kinderen best naar huis brengen, maar ik heb me niet aangemeld als luierverschoner.

FEBRUARI

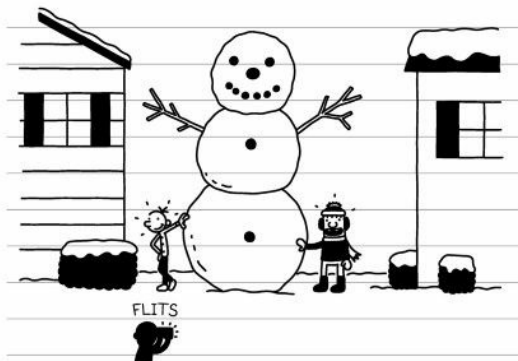
Woensdag

Het sneeuwde vandaag, voor het eerst deze winter, en de school bleef dicht. We hadden eigenlijk een wiskundetoets en sinds ik klaar-over ben, heb ik wiskunde een beetje laten versloffen, dus ik was helemaal hyper.

Ik belde Theo en zei dat hij naar mij moest komen. Ik en hij hebben het er al jaren over dat we de grootste sneeuwpop aller tijden gaan maken.

En ik maak geen grapje, ik bedoel echt de grootste sneeuwpop aller tijden. We willen in het 'Guinness Book of World Records' komen.

Maar iedere keer als we een serieuze poging wilden wagen, was de sneeuw net gesmolten en onze gouden kans verkeken. Dit jaar wou ik dus meteen beginnen.

Toen Theo er was, begonnen we de eerste sneeuwbal te rollen. Dat moest de basis worden. Ik schatte dat de basis zelf al minstens tweeënhalve meter hoog zou moeten zijn als we het record wilden verbreken. Maar die bal werd echt zwaar en we moesten tussen het rollen door steeds even stoppen om op adem te komen.

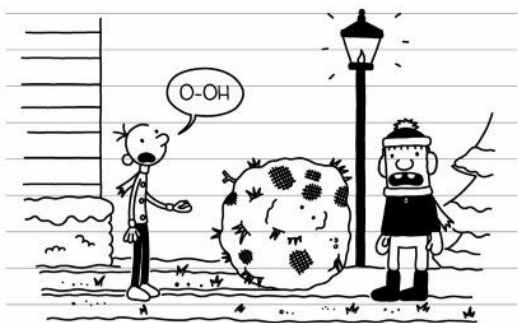
Tijdens een van die pauzes kwam mam naar buiten om boodschappen te gaan doen, maar onze sneeuwbal blokkeerde haar auto. Dus deed ze gratis wat werk voor ons.

Daarna duwden ik en Theo de sneeuwbal verder tot dat we echt niet meer konden. Pas toen we omkeken, zagen we wat een rotzooi we hadden gemaakt.

De sneeuwbal was zo zwaar geworden dat hij alle graszoden had meegetrokken die pap in de herfst had gelegd.

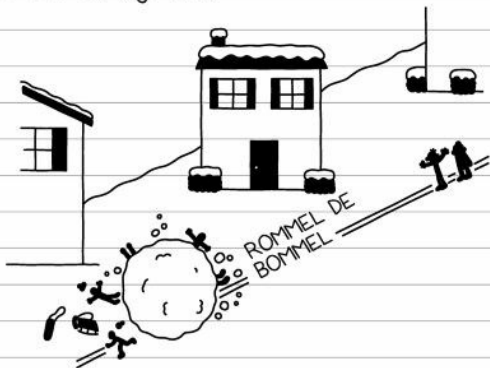
Ik hoopte dat een paar centimeter extra sneeuw onze sporen zou uitwissen, maar op dat moment stopte het plotseling met sneeuwen.

Daar ging ons plan om de grootste sneeuwman aller tijden te maken. Dus ik bedacht dat we nog iets anders met onze sneeuwbal konden doen.

Als het sneeuwt, sleeën de kinderen uit de Kolkstraat altijd van onze heuvel af. En het is niet eens hun buurt.

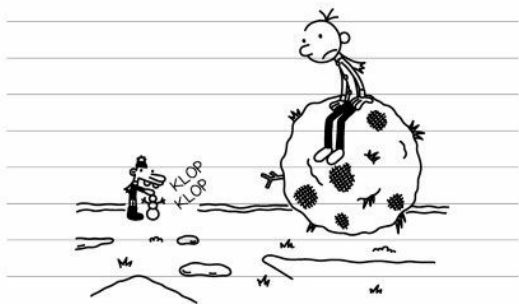
Dus morgenochtend, als die lui van de Kolkstraat onze heuvel op komen stappen, zullen ik en Theo ze eens een lesje leren.

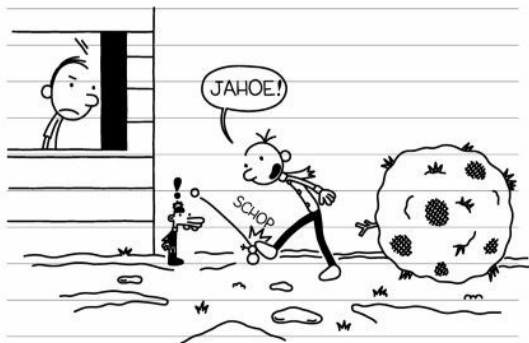
Donderdag

Toen ik vanmorgen wakker werd, was het al aan het dooien. Dus ik zei tegen Theo dat hij als de duivel naar me toe moest komen.

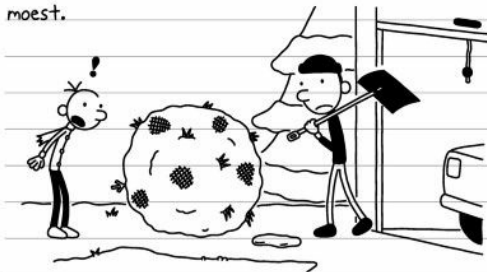
Terwijl ik zat te wachten, keek ik hoe Max een sneeuwpop probeerde te maken van de piepkleine restjes sneeuw die niet in onze sneeuwbal zaten.

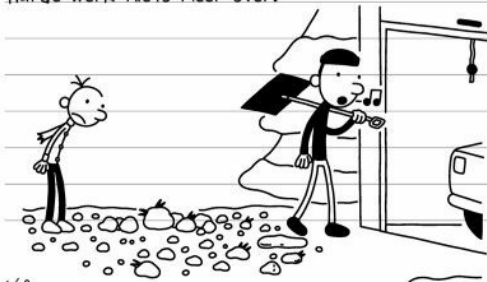
Het was eigenlijk best wel aandoenlijk.
Ik kon het niet helpen, ik móést wel doen wat ik
toen deed. Jammer genoeg voor mij stond pap pre-
cies op dat moment voor het raam.

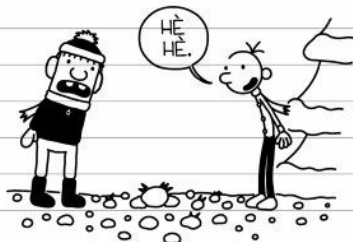
Pap WAS al boos op me omdat ik die zoden los had getrokken, dus ik wist dat ik het zwaar te verduren zou krijgen. Ik hoorde de garagedeur opengaan en zag pap eraan komen. Hij marcheerde naar buiten met een sneeuwschep over zijn schouder en ik dacht echt dat ik er als een haas vandoor moest.

Maar pap ging recht op mijn sneeuwbal af en niet op mij. En binnen een minuut was er van al ons harde werk niets meer over.

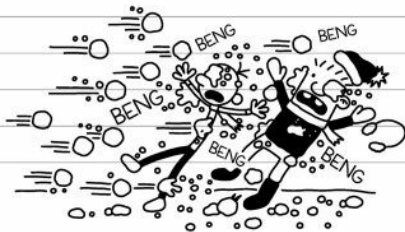

Even later kwam Theo eraan. Ik dacht dat hij het misschien wel cool zou vinden.

Maar Theo had die sneeuwbal zo graag van de heuvel af willen rollen, dat hij echt kwaad was. En nu komt het: hij was kwaad op MIJ om wat pap had gedaan.

Ik zei tegen hem dat-ie een grote baby was en we begonnen elkaar te duwen. Net toen het leek of we echt zouden gaan vechten, kregen we de volle laag vanaf de straat.

Het was een verrassingsaanval van die lui uit de Kolkstraat.

Als mevrouw Levi het gezien had (onze lerares Nederlands), dan had ze de hele situatie vast 'ironisch' gevonden.

Woensdag

Ze zoeken een nieuwe striptekenaar voor de schoolkrant. Er is in de hele krant maar plek voor één strip en tot nu toe heeft Bob Klein die ingepikt.

De strip van Bob heet 'Zotte Hond' en in het begin was hij best grappig.

Maar de laatste tijd gebruikte Bob zijn strip om zijn persoonlijke zaken af te handelen. Daarom hebben ze hem natuurlijk gewipt.

Zotte Hond

Bob Klein

Zo gauw ik het nieuws hoorde, wist ik dat ik het moest proberen. 'Zotte Hond' heeft Bob Klein beroemd gemaakt op school en ik kon ook wel wat van die roem gebruiken.

Ik heb al een beetje aan de roem kunnen ruiken toen ik een eervolle vermelding kreeg in de anti-rookwedstrijd op school.

Ik had gewoon een plaatje uit een van Ricks heavy metalblaadjes overgetrokken, maar gelukkig heeft niemand dat ooit ontdekt.

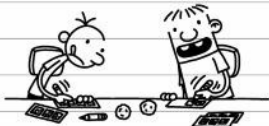

Chris Cornelissen won de eerste prijs. En wat ik nou echt irritant vind: Chris rookt minstens een pakje per dag.

Donderdag

Ik en Theo hebben besloten om samen een strip te tekenen. Dus kwam hij na school mee naar mijn huis en gingen we aan het werk.

We hadden al snel een zootje stripfiguren bedacht, maar dat bleek het makkelijke stuk te zijn. Toen we een paar grappen probeerden te verzinnen, liepen we met onze kop tegen de muur.

Ik kwam uiteindelijk met een goede oplossing.

Ik bedacht een strip die bij elke aflevering dezelfde clou had: 'Zoo-Wee mama.'

Op die manier liepen we niet vast omdat we grappen moesten verzinnen en konden we ons helemaal op de tekeningen storten.

Bij de eerste strips schreef ik het verhaaltje en tekende ik de stripfiguren. Theo trok de lijnen om de tekeningen.

Toen begon Theo te klagen dat hij niks te doen had, dus liet ik hem een paar teksten schrijven.

Maar om eerlijk te zijn, dook de kwaliteit wel duidelijk naar beneden toen Theo de verhaaltjes verzoh.

Ik werd dat hele 'Zoo-Wee mama'-gebeuren uiteindelijk zo zat dat ik Theo ongeveer alles liet doen.

En geloof me of niet, Theo tekent nog slechter dan-ie schrijft.

Ik zei tegen Theo dat we misschien een

paar nieuwe ideeën moesten verzinnen, maar hij wilde gewoon doorgaan met de 'Zoo-Wee mama's'.

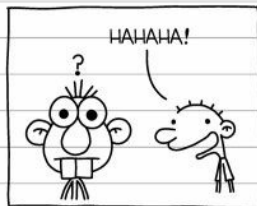
Hij pakte zijn strips en ging naar huis. Ik vond het wel best. Ik wil toch niet vastzitten aan een joch dat niet eens neuzen kan tekenen.

Vrijdag

Toen Theo gisteren weg was gegaan, ben ik serieus aan een paar strips gaan werken. Ik bedacht een stripfiguur die Stijn Schlemiel heette en ging helemaal los.

STIJN SCHLEMIEL

door Bram Botermans

Ik heb wel twintig strips in elkaar geflanst en
het kostte me geen enkele moeite.

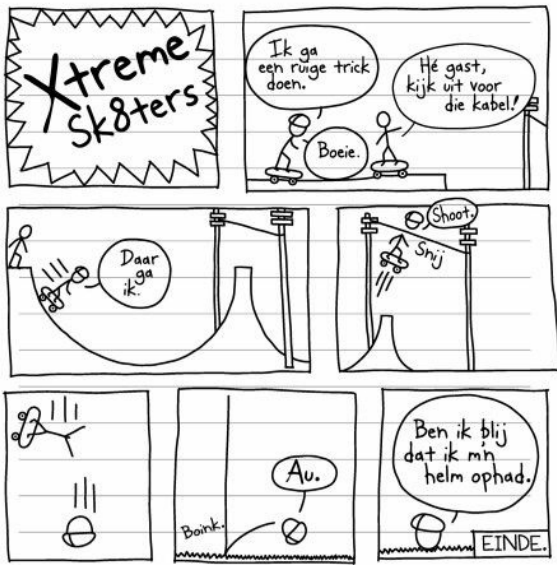
Weet je wat zo mooi is van die 'Stijn Schlemiel'-
strips? Er lopen bij mij op school zoveel idioten
rond dat ik NOOIT stof tekort zal komen.

Toen ik vandaag op school kwam, bracht ik mijn strips meteen naar de kamer van meneer Ira. Dat is de leraar die de schoolkrant runt.

Toen zag ik dat er al een hele stapel strips lag, van andere kinderen die op hetzelfde baantje uit waren.

De meeste waren behoorlijk slecht, dus ik maakte me niet al te veel zorgen over de concurrentie.

Een van de strips heette 'Stomme leraren'. Rob Schuil had hem getekend.

Rob moet altijd nablijven, dus die heeft natuurlijk met elke leraar op school wel een appeltje te schillen. Ook met meneer Ira.

Over Robs kansen maak ik me dan ook geen zorgen.

Er zaten wel een of twee redelijke strips tussen. Maar die heb ik stiekem onder een stapel papieren op het bureau van meneer Ira geschoven.

Hopelijk komen ze pas over een paar jaar tevoorschijn.

Donderdag

Vandaag kreeg ik tijdens de ochtendmededelingen het nieuws waar ik op hoopte.

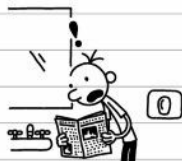
De krant kwam uit in de grote pauze en iedereen zat erin te lezen.

Ik wilde zo graag een exemplaar pakken en mijn naam in drukletters zien staan, maar ik besloot om heel cool te blijven.

Ik ging aan het eind van de tafel zitten zodat er ruimte genoeg was om handtekeningen te geven aan mijn nieuwe fans. Maar er kwam niemand naar me toe om te zeggen hoe geweldig mijn strip was en ik kreeg langzamerhand het gevoel dat er iets niet klopte.

Ik pakte een krant en ging naar de wc om het te checken. Toen ik mijn strip zag, kreeg ik bijna een hartaanval.

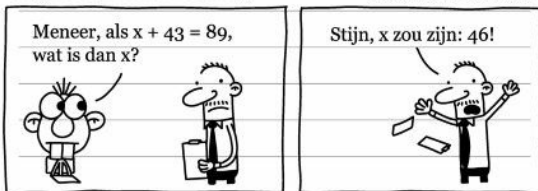
Meneer Ira had gezegd dat hij wat 'kleine dingetjes' had 'verbeterd'. Ik dacht dat hij er een paar spelfouten uit had gehaald, maar hij had die strip totaal verpest.

En het was nog wel een van mijn favorieten. In mijn versie heeft Stijn Schlemiel net een wiskundetoets en hij eet hem per ongeluk op. En dan scheldt de leraar hem uit omdat hij zo'n stomme sukkel is.

Nadat meneer Ira eraan had gezeten, was de strip onherkenbaar geworden.

Stijn de Slimme Leerling

door Bram Botermans

Dat wordt voorlopig geen handtekeningen uitdelen.

MAART

Woensdag

Ik en Theo stonden net samen met de andere klaar-overs van onze warme chocolademelk te genieten, toen er een mededeling uit de luidsprekers kwam.

Theo ging naar de kamer van meneer Willems en toen hij een kwartier later terugkwam, was hij behoorlijk overstuur.

Meneer Willems was gebeld door een ouder die zei dat ze had gezien hoe Theo de kleuters 'terroriseerde' toen hij ze van school naar huis moest brengen. Meneer Willems was daar heel kwaad over.

Theo zei dat meneer Willems tien minuten lang tegen hem tekeerging en dat hij zei dat zijn gedrag 'een klaar-over onwaardig' was.

Ik denk dat ik wel weet waar dit over gaat. Vorige week had Theo het vierde uur een overhoring en ik bracht de kleuters alleen naar huis.

Het had die ochtend geregend en er waren een heleboel wormen op de stoep. Dus ik besloot om een beetje lol te maken met die kinderen.

Maar iemand die daar woonde, zag wat ik deed en schreeuwde naar me vanuit de voortuin.

Het was mevrouw Iederwijs, een vriendin van Theo's moeder. Ze dacht vast dat ik Theo was, want ik had zijn jas geleend. En ik liet haar mooi in die waan.

Ik was het hele voorval allang weer vergeten, tot nu dan.

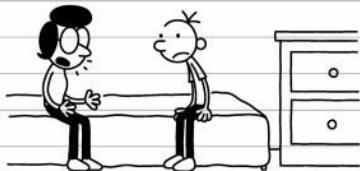
Hoe dan ook, meneer Willems heeft Theo verteld dat hij morgenochtend tegen de kleuters moet zeggen dat het hem spijt en dat hij een week geschorst is als klaar-over.

Ik wist wel dat ik eigenlijk tegen meneer Willems moest zeggen dat ik die kinderen met wormen achterna had gezeten. Maar ik was er nog niet klaar voor. Als ik alles zou opbiechten, was ik de warme chocolademelk voorgoed kwijt. En dat was genoeg om voorlopig mijn mond te houden.

Tijdens het avondeten zag mam wel dat er iets aan de hand was, dus later kwam ze naar mijn kamer om even te praten.

Ik zei tegen haar dat ik in een lastig parket zat en dat ik niet wist wat ik moest doen.

Ik moet zeggen dat mam het heel goed oppakte. Ze begon niet naar details te vissen, maar zei gewoon dat ik moest proberen om 'het goede' te doen, omdat onze keuzes bepalen wie we zijn.

Dat is best een goed advies, vind ik. Maar ik weet nog steeds niet 100% zeker wat ik morgen ga doen.

Donderdag

Nou, ik heb de hele nacht liggen woelen en draaien over die toestand met Theo, maar uiteindelijk wist ik het. Ik heb besloten dat het 'goed' zou zijn om Theo deze keer de klap voor het team te laten opvangen.

's Middags, op weg naar huis, heb ik Theo alles eerlijk bekend en hem verteld dat ik die kleuters met een paar wormen achterna had gezeten.

Ik legde hem uit dat wij hier allebei van hadden geleerd. Ik wist nu dat ik beter moest opletten wat ik deed in de buurt van mevrouw Iederwijs, en hij had ook een waardevolle les geleerd, namelijk: kijk uit aan wie je je jas uitleent.

Eerlijk gezegd heb ik niet het idee dat mijn boodschap goed overkwam.

Na school hadden we eigenlijk afgesproken, maar hij zei dat-ie naar huis ging om een dutje te doen.

Ik kon het hem niet kwalijk nemen. Als ik vanochtend geen warme chocolademelk had gedronken, zou ik ook niet veel energie over hebben.

Toen ik thuiskwam, stond mam me bij de deur op te wachten.

Mam trakteerde me op een ijsje om het te vieren. En ik heb van dit hele verhaal geleerd dat het nog niet zo slecht is om af en toe eens naar je moeder te luisteren.

Dinsdag

Vandaag kwam er weer een mededeling uit de luid-
sprekers en eerlijk gezegd had ik dat wel verwacht.

BRAM BOTERMANS,
NAAR DE KAMER VAN
MENEER WILLEMS
ALSJEBLIEFT.

Ik wist wel dat het een kwestie van tijd was voor
ik gepakt zou worden voor wat er vorige week was
gebeurd.

Meneer Willems was heel kwaad. Hij zei dat een
'anonieme bron' hem had verteld dat ik eigenlijk de
schuldige was in dat hele wormenvoorval.

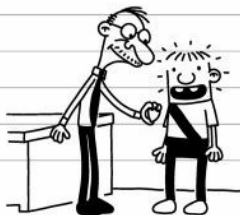
Toen zei hij dat ik 'per direct' van mijn plichten als
klaar-over was ontheven.

Nou, je hoeft geen detective te zijn om te snappen dat Theo die anonieme bron was.

Ik kan gewoon niet geloven dat Theo me zo heeft verraden. Ik zat daar en ik werd uitgekafferd door meneer Willems en ondertussen dacht ik dat ik mijn vriend toch eens moest uitleggen wat loyaliteit eigenlijk is.

Later vandaag kreeg Theo eerherstel als klaar-
over. Nog erger: hij kreeg een PROMOTIE.
Meneer Willems zei dat Theo 'waardig had gereageerd op valse beschuldigingen'.

Ik dacht erover om Theo de volle laag te geven omdat hij me zo had verraden, maar toen bedacht ik opeens iets.

In juni gaan de klaar-overs samen naar Six Flags en ze mogen allemaal iemand meenemen. Ik moet ervoor zorgen dat Theo mij kiest.

Dinsdag

Ik zei het al: je verliest je recht op een beker warme chocolademelk als je uit de klaar-overs gegooit wordt. En dat is het ergste van alles.

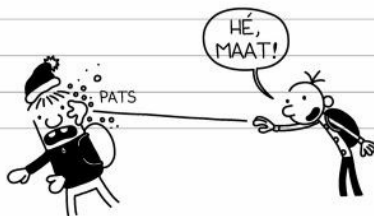
Elke ochtend ga ik naar de achterdeur van de kantine zodat Theo me een bekertje vol kan tapen.

Maar óf hij is doof, óf hij heeft het te druk met slijmen tegen de andere brigadiers: in ieder geval merkt hij me nooit op bij dat raampje.

Eigenlijk kijkt Theo me HELEMAAL met de nek aan de laatste tijd. En dat is echt lomp van 'm, want als ik het me goed herinner is HIJ degene die MIJ heeft verraden.

Ook al gedraagt Theo zich de laatste tijd als een echte klojo, ik probeerde vandaag toch het ijs te breken. Maar zelfs DAT leek niet te werken.

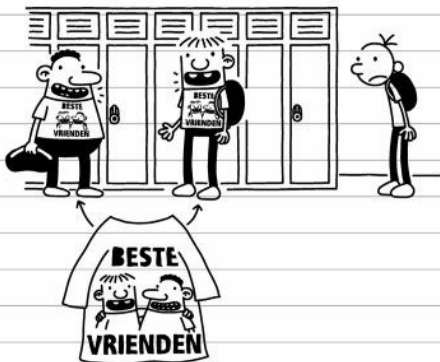

APRIL

Vrijdag

Sinds het wormengebeuren spreekt Theo elke dag na school af met Cor de Lange. En dat is extra irritant omdat Cor de Lange eigenlijk MIJN reservevriend zou moeten zijn.

Die lui maken zichzelf volkomen belachelijk. Vandaag hadden ze allebei hetzelfde T-shirt aan, ik ging gewoon over m'n nek.

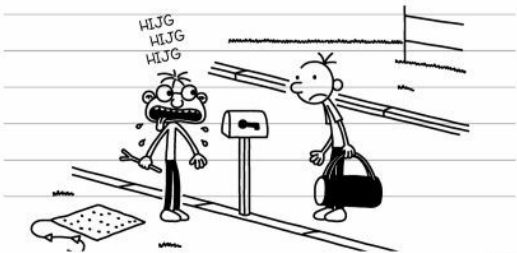
Na het avondeten zag ik Theo en Cor als dikke maatjes de heuvel op lopen.

Cor had zijn weekendtas bij zich, dus ik wist dat hij bij Theo ging logeren.

En ik dacht, nou, DAT spelletje kan ik ook spelen. Ik kon het Theo het beste betaald zetten door zelf ook een nieuwe 'beste vriend' te krijgen. Helaas kon ik op dat moment niemand anders bedenken dan Sproet.

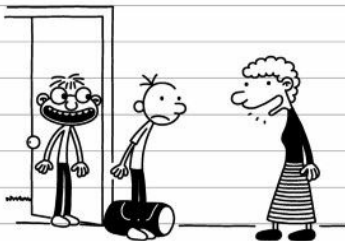
Ik ging met mijn weekendtas naar Sproet zodat Theo kon zien dat ik ook nog wel andere vrienden had.

Toen ik daar aankwam, stond Sproet in zijn voortuin met een stok op een vlieger in te steken. Ik begon me af te vragen of dit eigenlijk wel zo'n goed idee was.

Maar Theo stond in zijn voortuin naar me te kijken. Dus er was geen weg terug.

Ik vroeg mezelf bij Sproet binnen. Zijn moeder zei dat ze het heel leuk vond om een van zijn 'speelkameraden' te ontmoeten. Een omschrijving waar ik niet al te enthousiast over was.

Sproet en ik gingen naar zijn kamer. Sproet probeerde me over te halen om Twister te spelen, dus ik zorgde ervoor dat ik op z'n minst drie meter bij hem vandaan bleef.

Ik besloot om het stomme plan gewoon op te geven en naar huis te gaan. Maar iedere keer dat ik naar buiten keek, zag ik Theo in zijn voortuin. Met Cor.

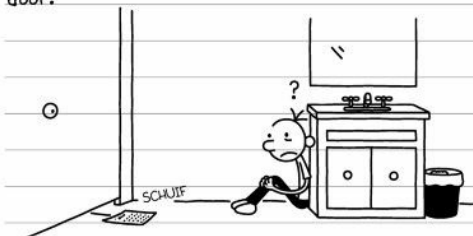
Ik wilde niet weggaan voor die twee binnen waren. Maar met Sproet liep het al snel volledig uit de hand. Terwijl ik naar buiten stond te kijken, had Sproet mijn tas opengebroken en de hele zak snoep die erin zat leeggegeten.

Sproet is een van die kinderen die geen suiker mogen eten, dus twee minuten later stuurde hij in de rondte.

Hij begon zich als een krankzinnige te gedragen en zat me over de hele bovenverdieping achterna. Ik bleef maar denken dat hij wel weer uit die suikerroes zou komen, maar dat gebeurde niet. Uiteindelijk sloot ik mezelf op in de badkamer om de ellende uit te zitten.

Rond 23.30 uur werd het rustig in de gang. En toen schoof Sproet een papiertje onder de deur door.

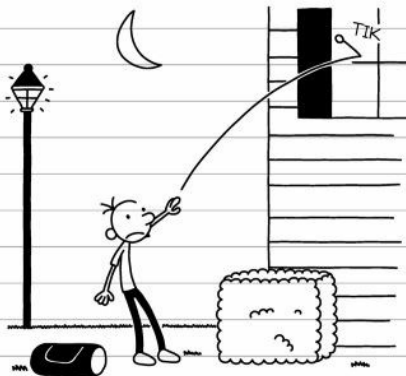
Ik pakte het op en las het.

Dat is alles wat ik me herinner van voor ik flauw-
viel.

Ik kwam een paar uur later weer bij. Eenmaal
wakker deed ik voorzichtig de deur op een kier en
hoorde gesnurk uit de kamer van Sproet komen.
Dus ik maakte dat ik wegkwam.

Mam en pap waren niet erg blij dat ik ze om twee
uur 's nachts uit bed haalde. Maar dat kon mij
inmiddels niks meer schelen.

Maandag

Nou, ik en Theo zijn nu al bijna een maand ex-vrienden en om eerlijk te zijn ben ik beter af zonder hem.

Ik ben blij dat ik gewoon kan doen waar ik zin in heb zonder dat ik me hoeft af te vragen of ik dat dode gewicht wel mee wil slepen.

De laatste tijd hang ik na school veel in Ricks kamer rond en snuffel een beetje in zijn spullen. Gisteren vond ik het jaarboek van zijn brugklas.

Rick had op elke foto geschreven, zodat je precies kunt zien wat hij van zijn klasgenoten dacht.

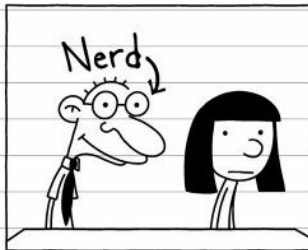
Ik kom nog wel eens een oud-klasgenoot van Rick tegen. Ik moet niet vergeten om Rick te bedanken: hij heeft de kerkgang heel wat interessanter gemaakt.

Maar de meest interessante bladzijde in zijn jaarboek is de bladzijde met de Klassenfavorieten. Daar staan de foto's van degenen die gekozen zijn tot de Meest Populaire Klasgenoot, de Meest Getalenteerde enz.

Rick heeft ook geschreven op de bladzijde met Klassenfavorieten.

DE MEESTE KANS VAN SLAGEN

Wim de Geest Katja Hanoi

Vleet je, door die Klassenfavorieten bekijk ik alles ineens heel anders.

Als je het voor elkaar krijgt om op de bladzijde met Klassenfavorieten te komen, ben je ongeveer onsterfelijk. En het maakt niet uit of je er ook iets van waarmaakt, want het is voor altijd vastgelegd.

Iedereen behandelt Wim nog steeds alsof hij heel bijzonder is, ook al heeft hij de middelbare school nooit afgemaakt.

We komen hem nog wel eens tegen in de supermarkt.

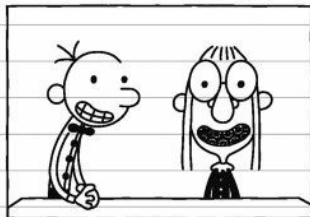

Dus ik heb het volgende bedacht: dit jaar is behoorlijk rottig geweest, maar als ik nou als een van de Klassenfavorieten word gekozen, eindigt het toch nog leuk.

Ik heb geprobeerd een categorie te verzinnen waarin ik een kans maak. Populairst en Beste Sportman kan ik vergeten, dus ik moet iets vinden dat wat meer binnen mijn bereik ligt.

Eerst dacht ik eraan om de rest van het jaar alleen maar heel mooie kleren te dragen, zodat ik Best Gekleed zou kunnen winnen.

Maar dan zou ik samen met Jannie Stevens op de foto moeten, en zij kleedt zich als een zwaar gereformeerde.

Woensdag

Toen ik gisteravond in bed lag, wist ik het ineens: ik moet proberen de Clown van de Klas te worden.

Ik sta op school niet echt als enorm grappig bekend, maar het zou genoeg kunnen zijn als ik vlak voor de verkiezing één flinke stunt uithaal.

Donderdag

Vandaag probeerde ik tijdens geschiedenis uit te vogelen hoe ik ongezien een punaise op de stoel van meneer De Waard kon leggen, toen hij iets zei waardoor ik van gedachten veranderde.

Meneer De Waard vertelde dat hij morgen naar de tandarts moet, dus we krijgen een vervanger. Vervangers zijn een komische goudmijn. Je kunt zo'n beetje alles zeggen wat je wilt en je krijgt er nooit problemen mee.

Vrijdag

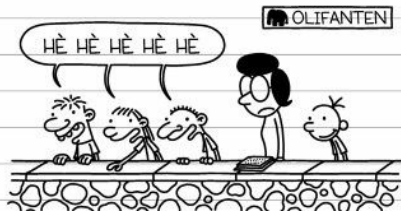
Toen ik vandaag het geschiedenislokaal binnen liep, was ik er helemaal klaar voor. Maar raad eens wie de vervanger was?

Het had iedereen kunnen zijn, maar nee, vandaag kregen we mam. Hoe is het mogelijk? Vroeger wilde mam ook betrokken zijn bij mijn school, maar ik dacht dat die tijd nu wel voorbij was.

Ze was een van die ouders die in de klas kwamen helpen. Maar dat veranderde allemaal nadat mam als begeleider mee naar de diertuin was geweest. Ik zat toen in groep 3.

Mam had van alles voorbereid zodat we alles wat er te zien was goed konden bewonderen, maar iedereen wilde alleen maar kijken hoe de dieren naar het toilet gingen.

Hoe dan ook, mam heeft mijn plan om Clown van de Klas te worden volledig gedwardsboemd. Ik mag blij zijn dat er geen categorie is die Grootste Moederskindje heet, want na vandaag zou ik die met overmacht gewonnen hebben.

Woensdag

Vandaag kwam de nieuwe schoolkrant uit. Ik had na 'Stijn de Slimme Leerling' ontslag genomen als striptekenaar en het kon me niks schelen wie ze nu hadden gekozen.

Maar in de pauze zat iedereen te lachen om de strippagina, dus ik pakte een exemplaar om te kijken wat er zo grappig was. Toen ik hem opendeed, kon ik mijn ogen niet geloven.

Het was 'Zoo-Wee mama'. En natuurlijk had meneer Ira in Theo's strip NIET EEN woord veranderd.

Zoo-Wee Mama

door Theo Thorbecke

Dus nu krijgt Theo alle roem die eigenlijk voor mij bedoeld was.

Zelfs de leraren zitten allemaal bij Theo te slijmen.
Ik had bijna een teiltje nodig toen meneer De
Waard bij geschiedenis zijn krijtje liet vallen.

Maandag

Ik ben echt woest over dat 'Zoo-Wee mama'-gedoe. Theo krijgt alle eer voor een strip die we samen hadden bedacht. Ik vond dat hij op z'n minst mijn naam er wel boven mocht zetten als co-auteur.

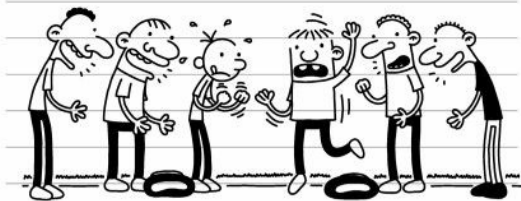
Dus ik ging na school naar Theo toe en zei dat-ie dat moest doen. Maar Theo zei dat 'Zoo-Wee mama' helemaal ZIJN idee was en dat ik er niks mee te maken had.

We praatten vast behoorlijk hard, want voor we het wisten stond er een hele meute om ons heen.

Vechten, dat vinden die lui op mijn school ALTIJD geweldig. Ik en Theo wilden weglopen, maar die lui lieten ons niet gaan voor we een paar klappen hadden uitgedeeld.

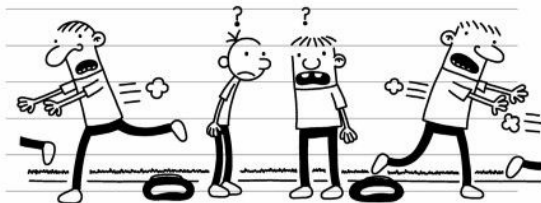
Ik heb nog nooit echt gevochten, dus ik wist niet hoe ik moest staan of hoe ik mijn vuisten moest houden, dat soort dingen. En je kon wel zien dat Theo ook geen idee had, want hij begon als een kabouter om me heen te springen.

Ik dacht dat ik Theo wel aankon in een gevecht, maar ik werd een beetje zenuwachtig van het feit dat hij aan karate doet. Ik weet niet wat voor hocus pocus Theo leert op karate, maar ik zat er echt niet op te wachten dat hij me hier op het asfalt zou leggen.

Voordat Ik en Theo een beweging konden maken, klonk er een gierend geluid op de parkeerplaats van school. Er stopte een auto en daar sprong een groep zesdeklassers uit.

Ik was blij dat iedereen nu op die gozers lette en niet op mij en Theo. Maar alle andere kinderen gingen ervandoor toen die zesdeklassers onze kant op kwamen.

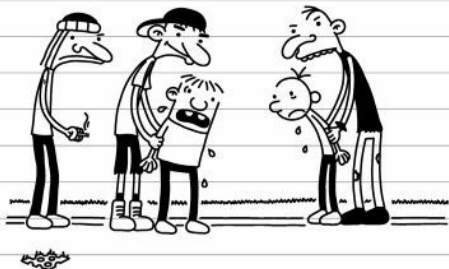

En toen realiseerde ik me plotseling dat ze er akelig bekend uitzagen.

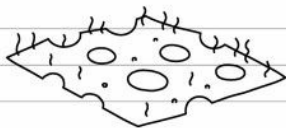
Ineens wist ik het. Dit waren dezelfde lui die Theo en mij achterna hadden gezeten met Halloween, en nu hadden ze ons eindelijk te pakken.

Voor we konden vluchten, waren onze armen al achter onze rug gedraaid.

Die lui wilden ons een lesje leren omdat we ze op Halloween hadden gepest en ze kregen ruzie over de vraag wat ze met ons zouden doen.

Maar eerlijk gezegd maakte ik me nog meer zorgen over iets anders. De plak Kaas lag maar een metertje bij ons vandaan, en hij zag er goorder uit dan ooit.

De grootste gozer moet mijn blik gevolgd hebben, want het volgende moment keek hij ook naar de Kaas. En dat gaf hem waarschijnlijk het idee dat hij zocht.

Theo werd eerst gekozen. Die grote gast pakte Theo en sleurde hem naar de Kaas.

Nou wil ik niet precies vertellen wat er daarna gebeurde. Want als Theo ooit president wil worden en iemand ontdekt wat die lui hem lieten doen, heeft hij geen schijn van kans.

Dus ik zal het zo zeggen: ze lieten Theo die Kaas -----.

Ik snapte dat ik dat ook zou moeten doen en ik raakte in paniek, want ik wist wel dat ik me hier niet uit kon vechten.

Dus ik verzon maar snel wat.

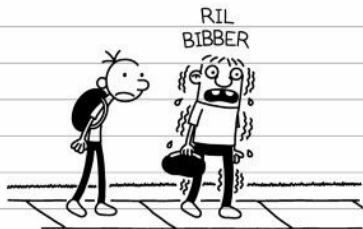
En geloof het of niet, het werkte.

Ik denk dat die gasten vonden dat ze hun punt wel gemaakt hadden, want toen Theo de rest had opgegeten, lieten ze ons gaan. Ze stapten weer in hun auto en reden weg.

Ik en Theo liepen samen naar huis. Maar we praatten de hele terugweg eigenlijk niet.

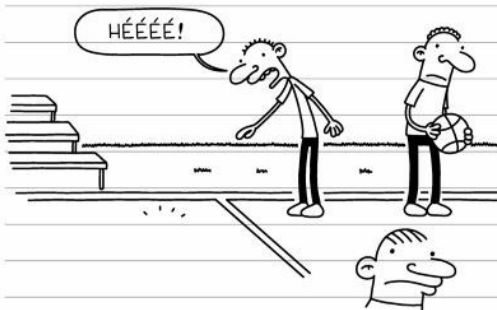
Ik wilde bijna tegen Theo zeggen dat hij misschien een paar karateklappen had kunnen uitdelen, maar iets zei me dat ik die gedachte nu beter voor me kon houden.

Dinsdag

We mochten vandaag naar buiten na de lunch.

Het duurde misschien vijf seconden voor iemand doorhad dat de Kaas niet meer op zijn plek op het asfalt lag.

Iedereen dromde samen om naar de plek te kijken waar de Kaas altijd lag. Niemand kon geloven dat hij echt weg was.

Ze bedachten de raarste theorieën over wat er gebeurd kon zijn. Iemand zei dat de Kaas misschien pootjes had gekregen en weg was gelopen.

Ik had al mijn zelfbeheersing nodig om niks te zeggen. Ik weet eerlijk gezegd niet of ik mijn mond had kunnen houden als Theo er niet bij had gestaan.

Een paar gasten die nu over de Kaas stonden te praten, hoorden bij die lui die ons gistermiddag stonden op te hitsen. Ik snapte wel dat het niet lang zou duren voor ze zouden snappen dat wij er iets mee te maken hadden.

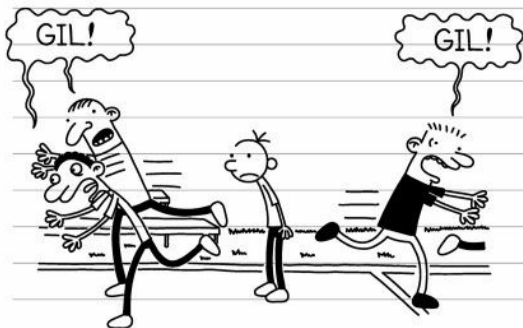
Theo raakte in paniek en dat neem ik hem niet kwalijk. Als ze er ooit achter komen hoe de Kaas is verdwenen, is Theo er geweest. Hij zou naar een andere provincie moeten verhuizen, misschien wel naar een ander land.

En toen besloot ik om iets te zeggen.

Ik vertelde iedereen dat ik wist wat er met de Kaas was gebeurd. Ik zei dat ik het zat was, en dat ik had besloten de Kaas voorgoed op te ruimen.

Eén seconde stond iedereen stokstijf stil. Ik dacht dat ze me zouden bedanken voor wat ik had gedaan, maar ik had het helemaal fout.

Ik wou maar dat ik mijn verhaal iets anders had verwoord. Want als ik de Kaas had weggegooid, wat betekende dat dan? Dat ik de KaasTik had.

JUNI

Vrijdag

Ik weet niet of Theo waardeert wat ik vorige week voor hem gedaan heb, want hij heeft niks gezegd. Maar we hangen wel weer samen rond na school, dus dat zal wel betekenen dat alles weer normaal is.

Eerlijk gezegd is het tot nu toe helemaal niet zo erg om de KaasTik te hebben.

Ik hoefde bij gym niet mee te doen aan de cursus volksdansen omdat ik geen partner had. En ik heb elke dag een hele tafel voor mij alleen in de pauze.

Vandaag was de laatste schooldag en na het achtste uur deelden ze de jaarboeken uit.

Ik bladerde door naar de bladzijde met
Klassenfavorieten en daar wachtte deze foto me
op.

CLOWN VAN DE KLAS

Theo Torbecke

Als iemand nog een gratis jaarboek wil: er ligt er
één in de vuilnisbak achter in de kantine.

Wet je, Theo mag van mij de Clown van de Klas
zijn. Maar als hij ooit naast zijn schoenen gaat
lopen, zal ik hem er even aan herinneren dat hij
de jongen is die de ---- heeft opgegeten.

DANKBETUIGING

Veel mensen hebben me geholpen om dit boek tot leven te wekken, maar vier personen verdienen een speciale dankbetuiging:

Charlie Kochman, redacteur bij Abrams, die meer voor 'Het leven van een Loser' heeft gedaan dan ik ooit had durven dromen. Elke schrijver met Charlie als zijn redacteur mag zichzelf gelukkig prijzen.

Jess Bralier, die de kracht en de mogelijkheden van online publiceren helemaal begrijpt en Bram als eerste heeft geholpen het grote publiek te bereiken. Heel speciaal bedankt voor je steun en je vriendschap.

Patrick, die me heeft geholpen om dit boek beter te maken en niet bang was om het te zeggen als een grap niet deugt.

Mijn vrouw Julie, want zonder haar ongelooflijke steun was dit boek er nooit gekomen.

OVER DE SCHRIJVER

Jeff Kinney ontwerpt en ontwikkelt online games en stond met de boeken van de Loserserie op nummer 1 van de *New York Times*-bestsellerlijst. *Time Magazine* heeft Jeff uitgeroepen tot een van de 100 meest invloedrijke mensen ter wereld. Hij is ook de oprichter van Poptronica.com, dat door *Time Magazine* werd uitgeroepen tot een van de 50 beste websites. Hij is opgegroeid in de omgeving van Washington D.C. en in 1995 verhuisd naar New England. Jeff woont in het zuiden van Massachusetts met zijn vrouw en hun twee zonen.

Ik word later beroemd. Maar voorlopig zit ik nog opgescheept met een stelletje sukkels.

Het verhaal van een onvergetelijke antiheld.

Bram vindt het leven een hel. Op de middelbare school moet hij zich staande houden tussen kleine BRUGPIEPERS en volgroeid GESPUIS dat zich al scheert.

Op een dag krijgt hij van zijn moeder een leeg DAGBOEK.

Als je maar niet denkt dat ik 'lief dagboek' zus en 'lief dagboek' zo ga schrijven.

'Echt een vet gaaf boek!'

Sebastiaan, 11 jaar

'Buikpijn van het lachen'

Kidsweek

'Hilarisch!'

CJP Schoolmagazine

'Immens populair'

Trouw

Jeff Kinney ontwikkelt online games. Als kind hield hij geen dagboek bij (daar heeft hij spijt van), maar hij wilde dolgraag cartoonist worden. Hij woont met zijn vrouw en twee zonen in Massachusetts.

www.wimpykid.com

www.hotlevenvaneenloser.nl